

СЪДЪРЖАНИЕ НА ОФИЦИАЛНИЯ РАЗДЕЛ

Народно събрание

- ✓ [Закон](#) за изменение и допълнение на Закона за енергетиката 2
- ✓ [Закон](#) за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс 6
- ✓ [Закон](#) за изменение и допълнение на Закона за медиацията 9
- ✓ [Закон](#) за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения 14
- ✓ [Закон](#) за изменение и допълнение на Закона за горите 34
- ✓ [Закон](#) за изменение и допълнение на Закона за предучилищното и училищното образование 37

Президент на Републиката

- ✓ [Указ № 27](#) за назначаване на служебно правителство от 3 февруари 2023 г. 38
- ✓ [Указ № 28](#) за разпускане на Четиридесет и осмото Народно събрание на 3 февруари 2023 г. и насрочване на избори за Народно събрание на 2 април 2023 г. 39

- ✓ [Указ № 29](#) за определяне на номерацията, наименованията и границите на изборните райони за произвеждане на избори за народни представители на 2 април 2023 г. 39

Министерски съвет

- ✓ [Постановление № 15](#) от 30 януари 2023 г. за определяне на условията, реда и механизма за функциониране на Системата за управление на националните инвестиции (СУНИ) 40
- ✓ [Постановление № 16](#) от 30 януари 2023 г. за изменение и допълнение на Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия, приет с Постановление № 85 на Министерския съвет от 2020 г. 43

Министерство на транспорта и съобщенията

- ✓ [Наредба](#) за изменение на Наредба № 18 от 4.03.1999 г. за безопасен превоз на опасни товари по въздуха 46

ОФИЦИАЛЕН РАЗДЕЛ**НАРОДНО СЪБРАНИЕ****УКАЗ № 21**

На основание чл. 101, т. 3 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за изменение и допълнение на Закона за енергетиката, приет от 48-ото Народно събрание на 12 януари 2023 г., повторно приет на 27 януари 2023 г.

Издаден в София на 30 януари 2023 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.
Министър на правосъдието:
Крум Зарков

ЗАКОН

за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (обн., ДВ, бр. 107 от 2003 г.; изм., бр. 18 от 2004 г., бр. 18 и 95 от 2005 г., бр. 30, 65 и 74 от 2006 г., бр. 49, 55, 59 от 2007 г., бр. 36, 43 и 98 от 2008 г., бр. 35, 41, 42, 82 и 103 от 2009 г., бр. 54 и 97 от 2010 г., бр. 35 и 47 от 2011 г., бр. 38, 54 и 82 от 2012 г., бр. 15, 20, 23, 59 и 66 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 14, 17, 35, 48 и 56 от 2015 г., бр. 42, 47 и 105 от 2016 г., бр. 51, 58, 102 и 103 от 2017 г., бр. 7, 38, 57, 64, 77, 83, 91 и 103 от 2018 г., бр. 17, 41 и 79 от 2019 г., бр. 25, 38 и 57 от 2020 г., бр. 9 и 21 от 2021 г. и бр. 8, 9, 99 и 102 от 2022 г.)

§ 1. В чл. 1 след думата „разпределение“ се поставя запетая и се добавя „съхранение“.

§ 2. В чл. 2 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 т. 7 се изменя така:

„7. развитие на инфраструктури за пренос, разпределение и съхранение на електрическа енергия и природен газ и за пренос на нефт или нефтопродукти на територията на страната и през нея.“

2. В ал. 2 след думата „разпределението“ се поставя запетая и се добавя „съхранението“.

§ 3. В чл. 21, ал. 1 се правят следните допълнения:

1. Създава се т. 13а:

„13а. определя мерки за достъпа до мрежата на съоръжения за съхраняване на електрическа енергия, включително отстраняване на пречки, които възпрепятстват достъпа до пазара на електрическа енергия на операторите на тези съоръжения и на производителите на енергия от възобновяеми източници;“

2. В т. 19а накрая се добавя „и на съоръжения за съхранение на електрическа енергия“.

§ 4. В чл. 39 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 4:

а) в т. 1 думите „5 MW“ се заменят с „20 MW включително“;

б) създава се т. 7:

„7. съхранение на електрическа енергия, освен в случаите по чл. 90а, ал. 2, т. 2, когато операторът на съоръжението извършва търговия с електрическа енергия, за което се изисква лицензия по ал. 1, т. 5.“

2. Създава се ал. 7:

„(7) Лицето, на което е издадена лицензия за организиране на борсов пазар за електрическа енергия, организира борсов пазар на гаранции за произход.“

§ 5. В чл. 73 се правят следните допълнения:

1. В ал. 1 се създава т. 8:

„8. в случаите по чл. 116, ал. 10 и чл. 117, ал. 11, когато присъединяването при временна схема на достъп създава рискове от претоварване на елементи на електропреносната система или от възникване на аварии.“

2. В ал. 3 след думите „по ал. 1“ се добавя „т. 1 – 7“.

§ 6. В чл. 81г ал. 2 се изменя така:

„(2) При изготвянето на 10-годишния план за развитие на преносната мрежа операторът на преносна мрежа се съобразява с наличната информация относно предстоящи изменения в производството, доставките, потреблението и обмена с други държави, потенциала за използването на оптимизация на потреблението, съоръженията за съхраняване на енергия или други ресурси като алтернативи на разширяването на системата, включително проучванията, плановете и прогнозите по чл. 87, ал. 3, като взема предвид и инвестиционните планове за регионални мрежи и мрежи на територията на Европейския съюз. При изготвяне на 10-годишния план за развитие на газопреносната мрежа операторът се съобразява и с инвестиционните планове за съоръжения за съхранение на природен газ.“

§ 7. В чл. 82, ал. 2 след думите „за производство на електрическа енергия“ се добавя „съоръженията за съхранение на електрическа енергия“.

§ 8. В чл. 83, ал. 1, т. 2 след думите „за производство на електрическа и/или топлинна енергия“ се добавя „на съоръжения за съхранение на електрическа енергия“.

§ 9. В глава девета, раздел III се създава чл. 87а:

„Чл. 87а. Операторът на електропреносната мрежа няма право да притежава, разработва, експлоатира или управлява съоръжения за съхранение на енергия.“

§ 10. В чл. 90 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създава се ал. 2:

„(2) Операторът на електроразпределителната мрежа няма право да притежава, разра-

ботва, експлоатира или управлява съоръжения за съхранение на енергия.“

§ 11. В глава девета се създава раздел IVa с чл. 90а – 90в:

„Раздел IVa

Съхранение на електрическа енергия

Чл. 90а. (1) Съхранението на електрическа енергия се осъществява от оператори на съоръжения за съхранение.

(2) Съхранението на електрическа енергия се извършва в съоръжения за съхранение, които се изграждат:

1. към нов или съществуващ обект за производство или потребление на електрическа енергия, с изключение на обектите по чл. 25а от Закона за енергията от възобновяеми източници;

2. като самостоятелно съоръжение.

(3) Операторът на съоръжение за съхранение на електрическа енергия:

1. съхранява собствена и/или закупена електрическа енергия и сключва сделки с електрическа енергия и/или за предоставяне на допълнителни услуги;

2. експлоатира, поддържа и развива в пазарни условия сигурни, надеждни и ефективни съоръжения за съхранение на електрическа енергия;

3. предоставя на оператора на електропреносната мрежа и/или на операторите на електроразпределителни мрежи информация, за да се гарантира, че съхранението на електрическа енергия става по начин, съвместим със сигурната и ефективна експлоатация и управление на електропреносната и/или електроразпределителната мрежа.

(4) Сделките се сключват при спазване на правилата на чл. 91, ал. 2.

Чл. 90б. (1) Съоръженията за съхранение на електрическа енергия имат равнопоставен достъп до преносната и разпределителните електрически мрежи при спазване на критериите за сигурност, определени с правилата по чл. 83, ал. 1, т. 4 и 5, и равнопоставен достъп до пазара на електроенергия и механизми за балансиране на капацитета.

(2) Операторите на съоръжения за съхранение на електрическа енергия са длъжни да сключат договори за достъп с оператора на електропреносната мрежа и/или с оператора на съответната електроразпределителна мрежа, в които се уреждат правата и задълженията на страните във връзка с диспечерирането и предоставянето на допълнителни услуги.

(3) Операторите на съоръжения за съхранение на електрическа енергия дължат цена по чл. 30, ал. 1, т. 17 и цени за пренос и достъп през/до съответната мрежа за производители и крайни клиенти, определени съгласно наредбата по чл. 36, ал. 3, за разликата между количеството закупена електрическа енергия от участници на пазара на електрическа енергия

и количеството обратно отдадена електрическа енергия в съответната мрежа.

Чл. 90в. (1) Операторите на съоръжения за съхранение на електрическа енергия са длъжни да спазват нормите за качество и надеждност на електрическата енергия, съхранявана в съоръжението, съгласно правилата по чл. 83, ал. 1, т. 4 и 5 с оглед гарантиране сигурността на електроенергийната система.

(2) Съответният оператор на мрежа може временно да преустанови достъпа на оператор на съоръжения за съхранение на електрическа енергия, който не спазва нормите за качество и надеждност по ал. 1 съгласно правилата по чл. 83, ал. 1, т. 4 и 5, до отстраняване на несъответствията.“

§ 12. В чл. 92 се създава т. 6б:

„6б. оператор на съоръжение за съхранение на електрическа енергия;“

§ 13. В чл. 100 се правят следните допълнения:

1. В ал. 1 след думите „крайните клиенти“ се добавя „операторите на съоръжения за съхранение на електрическа енергия“.

2. В ал. 5 накрая се добавя „и за сделки, сключени от оператори на съоръжения за съхранение на електрическа енергия, присъединени след 1 февруари 2023 г.“

§ 14. В чл. 105 ал. 8 се изменя така:

„(8) Производителите на енергия от високо-ефективно комбинирано производство на енергия и оператори на съоръжения за съхранение на електрическа енергия могат да предлагат допълнителни услуги на оператора на преносната мрежа в случаите по ал. 7, когато това е технически и икономически съвместимо с начина на експлоатацията на обекта за производство или съоръжението за съхранение.“

§ 15. В чл. 111, ал. 1, т. 4 накрая се добавя „и предоставя на участниците окончателните резултати ежеседмично“.

§ 16. В чл. 113, ал. 1 т. 4 се изменя така:

„4. равнопоставеност на производителите, операторите на съоръжения за съхранение на електрическа енергия и равнопоставеност на клиентите, свързани към мрежата.“

§ 17. В чл. 116 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителна мрежа, е длъжен да присъедини всеки обект на производител на електрическа енергия или на съоръжение за съхранение на електрическа енергия, разположени на съответната територия, за който производителят, съответно операторът на съоръжение:

1. е сключил писмен договор за присъединяване по цена за присъединяване, определена съгласно съответната наредба по чл. 36, ал. 3;

2. е изпълнил своите задължения по договора по т. 1 и нормативните изисквания за

присъединяване към електропреносната или електроразпределителната мрежа;

3. има изградени електрически уредби в границите на собствеността си имот или на имота, в който има право да строи, отговарящи на техническите норми и на изискванията за безопасна работа, и

4. е сключил договор за достъп по чл. 84, ал. 2.“

2. В ал. 3 след думата „производители“ се добавя „или на съоръжения за съхранение на електрическа енергия“.

3. В ал. 4 след думите „производител на електрическа енергия“ се добавя „или оператор на съоръжение за съхранение на електрическа енергия“.

4. В ал. 5 изречение второ се изменя така: „Електропроводите високо и средно напрежение, които свързват уредбите по ал. 4 със съответната електрическа мрежа в мястото на присъединяване и не са елемент от електропреносната или съответната електроразпределителна мрежа, се изграждат от производителя или от оператора на съоръжение за съхранение на електрическа енергия за негова сметка и са негова собственост.“

5. Алинея 6 се изменя така:

„(6) Произведената електрическа енергия, както и електрическата енергия, използвана/отдавана от съоръжение за съхранение на електрическа енергия, се измерва със средства за търговско измерване – собственост на оператора на електропреносната мрежа, съответно оператора на електроразпределителната мрежа, като изискванията, на които трябва да отговарят, и мястото им на разположение се определят с правилата по чл. 83, ал. 1, т. 6.“

6. В ал. 8 след думите „производител на електрическа енергия“ се добавя „или ново съоръжение за съхранение на електрическа енергия“.

7. В ал. 9, изречение първо след думите „производител на електрическа енергия“ се добавя „или ново съоръжение за съхранение на електрическа енергия“.

8. Създават се ал. 10 – 13:

„(10) Производител на електрическа енергия може да изгради съоръжение за съхранение на електрическа енергия към енергиен обект за производство на електрическа и/или топлинна енергия, присъединен към електропреносната или електроразпределителна мрежа.

(11) В случаите по ал. 10, когато не е необходимо увеличаване на присъединената мощност, производителът подава уведомление до оператора на електропреносната мрежа или до съответния оператор на електроразпределителна мрежа. С допълнително споразумение към договора за достъп и пренос на производителя се посочват техническите изисквания към схемата на свързване на съоръжението за съхранение към електрическата уредба на

производителя, местата на измерване на електрическата енергия и се регламентират правата и задълженията на страните с цел гарантиране сигурността на електроенергийната система с оглед недопускане смущения в мрежата. Допълнителното споразумение се сключва преди издаване на разрешение за строеж на съоръжението за съхранение, когато това е необходимо, като в този случай не се сключва договор за присъединяване.

(12) В случаите по ал. 8 и 9 по искане на производителя операторът на електропреносната мрежа има право да предложи присъединяване при временна схема на достъп на цялата или на част от заявената мощност на обекта, която да бъде приложена до извършване на разширението или реконструкцията в електропреносната мрежа. В този случай операторът предлага присъединяване при временна схема на достъп на всеки от производителите, подали искане за присъединяване при временна схема, за които конкретното техническо решение е приложимо, по реда на постъпване на тяхното искане.

(13) С цел гарантиране сигурността на електроенергийната система, за срока на действие на временната схема на присъединяване операторът на електропреносната мрежа може да налага ограничения при ползването на обекта. В тези случаи операторът на електропреносната мрежа не носи отговорност за вреди, претърпени от собственика на обекта в резултат на наложените ограничения.“

§ 18. В чл. 116а, ал. 1 след думите „на обекти на производители“ се добавя „съоръжения за съхранение на електрическа енергия“.

§ 19. В чл. 117 се създават ал. 11 – 14:

„(11) Клиент на електрическа енергия може да изгради съоръжение за съхранение на електрическа енергия към собствен обект, присъединен към електропреносната или електроразпределителна мрежа.

(12) В случаите по ал. 11, когато не е необходимо увеличаване на присъединената мощност, клиентът на електрическа енергия подава уведомление до оператора на електропреносната мрежа или до съответния оператор на електроразпределителна мрежа. С допълнително споразумение към договора за достъп и пренос на крайния клиент се посочват техническите изисквания към схемата на свързване на съоръжението за съхранение към електрическата уредба на клиента, местата на измерване на електрическата енергия и се регламентират правата и задълженията на страните с цел гарантиране сигурността на електроенергийната система с оглед недопускане смущения в мрежата. Допълнителното споразумение се сключва преди издаване на разрешение за строеж на съоръжението за съхранение, когато това е необходимо, като в този случай не се сключва договор за присъединяване.

(13) В случай че присъединяването на обекта на клиента изисква разширение или реконструкция в електропреносната мрежа, по искане на клиента операторът на електропреносната мрежа има право да предложи присъединяване при временна схема на достъп на цялата или на част от заявената мощност на обекта, която да бъде приложена до извършване на разширението или реконструкцията. В този случай операторът предлага присъединяване при временна схема на достъп на всеки от клиентите, подали искане за присъединяване при временна схема, за които конкретното техническо решение е приложимо, по реда на постъпване на тяхното искане.

(14) С цел гарантиране сигурността на електроенергийната система, за срока на действие на временната схема на присъединяване операторът на електропреносната мрежа може да налага ограничения при ползването на обекта. В тези случаи операторът на електропреносната мрежа не носи отговорност за вреди, претърпени от собственика на обекта в резултат на наложените ограничения.“

§ 20. В чл. 120 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 5, изречение първо след думите „производител на електрическа енергия“ се добавя „или оператор на съоръжение за съхранение на електрическа енергия“.

2. Алинея 9 се изменя така:

„(9) В случаите на монтирано средство за търговско измерване с дистанционен отчет на данните от измерването по периоди на сетълмент съгласно правилата по чл. 91, ал. 2 клиентът, операторът на съоръжение за съхранение или производителят на електрическа енергия може да заяви постоянен дистанционен достъп до данни от измерването за интервал не по-дълъг от 15 минути в съответния период за сетълмент. Операторът на електропреносната, съответно на електроразпределителната мрежа, е длъжен в срок до 30 дни от постъпване на искането безвъзмездно да предостави такъв достъп на клиента, оператора или производителя.“

3. Създава се ал. 10:

„(10) Данните от средствата за търговско измерване се предоставят от собственика на средството за търговско измерване на консуматора или производителя съгласно определения единен формат за обмен на данни от електроенергийния системен оператор. Предоставянето на данните се извършва чрез единна уеб базирана информационна система, администрирана от електроенергийния системен оператор, осигуряваща достъп до данните в реално време.“

§ 21. В § 1 от допълнителните разпоредби се правят следните изменения и допълнения:

1. В т. 23 след думите „с определена мощност“ се добавя „съхранение на електрическа енергия“.

2. Точка 24 се изменя така:

„24. „Енергийно предприятие“ е лице, което осъществява една или повече от дейностите по производството, преобразуването, преноса, съхранението, разпределението, доставката и снабдяването с електрическа, топлинна енергия или природен газ, на основата на издадена лицензия по този закон, или лице, което добива енергийни ресурси въз основа на концесия за добив, или лице, което осъществява дейност по производство на електрическа и/или топлинна енергия и/или извършва съхранение на електрическа енергия, и/или извършва търговия с природен газ, без да е задължено да получи лицензия за осъществяването от него дейност по този закон, или лице, което осъществява дейност по пренос на нефт и нефтопродукти по тръбопроводи.“

3. Създава се т. 26в:

„26в. „Инсталирана мощност“ е номиналната променливотокова мощност (АС мощност) на електрическа централа или на съоръжението за съхранение на електрическа енергия, която се измерва в MW или kW.“

4. Точка 34г се изменя така:

„34г. „Оператор на съоръжение за съхранение“ е физическо или юридическо лице, което изпълнява функция по съхранение и което отговаря за експлоатацията на съоръжението за съхранение на природен газ или на електрическа енергия.“

5. В т. 41 след думите „за осъществяване на дейностите по производство“ се добавя „съхранение“.

6. Точка 61б се изменя така:

„61б. „Съоръжение за съхранение на природен газ“ е съоръжение, което се използва за съхранение на природен газ и което е собственост и/или се експлоатира от предприятие за природен газ, включително частта от съоръженията за втечен природен газ, която се използва за съхранение, но с изключение на частта, която се използва за добивни операции, и с изключение на съоръженията, запазени изключително за оператори на газопреносни системи за осъществяване на дейността им.“

7. Създава се т. 61в:

„61в. „Съоръжение за съхранение на електрическа енергия“ е съоръжение в рамките на електроенергийната система, в което се съхранява енергия, с изключение на съоръженията за съхранение на енергия за собствено потребление на производители или крайни клиенти, което не отдава съхранената електрическа енергия в електропреносната или електроразпределителна мрежа. Електрохимическите съоръжения за съхранение на електрическа енергия представляват преместваеми обекти по смисъла на Закона за устройство на територията.“

8. Създава се т. 62а:

„62а. „Съхранение на електрическа енергия“ е отлагане на крайното ползване на електриче-

ската енергия в рамките на електроенергийната система до момент, който е по-късен от момента на нейното произвеждане или преобразуване във форма на енергия, която може да се съхранява, съхраняването на тази енергия и последващото ѝ обратно преобразуване в електрическа енергия или използване в друг енергиен носител.“

9. Създава се т. 73:

„73. „Борсов пазар на гаранции за произход“ е съвкупността от всички организирани пазарни сегменти, оперирани и администрирани от оператора на борсовия пазар, на които се сключват сделки с гаранции за произход.“

Преходни и заключителни разпоредби

§ 22. Издадени лицензии за производство на електрическа енергия от енергиен обект до 20 MW включително се прекратяват, считано от датата на влизане в сила на този закон.

§ 23. (1) Подзаконовите нормативни актове по прилагането на закона се приемат в 6-месечен срок от влизането му в сила.

(2) До датата на влизане в сила на подзаконовите нормативни актове по ал. 1 за присъединяването на съоръжения за съхранение на електрическа енергия се прилага съответно редът за присъединяване на производители съгласно наредбата по чл. 116, ал. 7.

§ 24. В Закона за енергията от възобновяеми източници (обн., ДВ, бр. 35 от 2011 г.; изм., бр. 29 и 54 от 2012 г., бр. 15, 59, 68 и 109 от 2013 г., бр. 33 от 2014 г.; Решение № 13 на Конституционния съд от 2014 г. – бр. 65 от 2014 г.; изм., бр. 14, 17, 35, 56 и 100 от 2015 г., бр. 58 от 2017 г., бр. 38 и 91 от 2018 г., бр. 41 от 2019 г., бр. 65 от 2020 г., бр. 9 и 21 от 2021 г. и бр. 42 и 102 от 2022 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 20, ал. 2, т. 4 думата „повърхностни“ се заличава.

2. В чл. 21, ал. 1 думата „повърхностни“ се заличава.

3. В § 1 от допълнителните разпоредби:

а) в т. 8 думите „енергия, съхранявана под формата на топлина под повърхността на твърдата почва –“ и думите „енергия, съхранявана под формата на топлина в повърхностните води – хидротермална енергия“ се заличават;

б) създават се т. 43 – 47:

„43. „Геотермална енергия“ е енергия, получена от повърхностни или подземни естествено нагрети пари, течности или геоложки образувания, която постоянно се възстановява от естествените процеси и представлява поток от топлина от земните недра.

44. „Геотермалната система“ е технология, извличаща и използваща геотермална енергия за отопление, охлаждане и/или производство на електрическа енергия.

45. „Нискотемпературна геотермална енергия“ е геотермална енергия с температура до 30°C включително.

46. „Среднотемпературна геотермална енергия“ е геотермална енергия с температури над 30°C и до 90°C включително.

47. „Високотемпературна геотермална енергия“ е геотермална енергия с температури над 90°C.“

Законът е приет от 48-ото Народно събрание на 12 януари 2023 г. и на 27 януари 2023 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:
Вежди Рашидов

580

УКАЗ № 22

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс, приет от 48-ото Народно събрание на 25 януари 2023 г.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:
Крум Зарков

ЗАКОН

за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 59 от 2007 г.; изм., бр. 50 от 2008 г.; Решение № 3 на Конституционния съд от 2008 г. – бр. 63 от 2008 г.; изм., бр. 69 от 2008 г., бр. 12, 19, 32 и 42 от 2009 г.; Решение № 4 на Конституционния съд от 2009 г. – бр. 47 от 2009 г.; изм., бр. 82 от 2009 г., бр. 13 и 100 от 2010 г.; Решение № 15 на Конституционния съд от 2010 г. – бр. 5 от 2011 г.; изм., бр. 45, 49 и 99 от 2012 г., бр. 15 и 66 от 2013 г., бр. 53 и 98 от 2014 г., бр. 50 от 2015 г., бр. 15 и 43 от 2016 г., бр. 8, 13, 63, 86, 96 и 102 от 2017 г., бр. 42 и 65 от 2018 г., бр. 38, 83, 98 и 100 от 2019 г., бр. 68, 98 и 110 от 2020 г., бр. 9 и 15 от 2021 г. и бр. 15, 62 и 102 от 2022 г.)

§ 1. Член 51 се изменя така:

„Връчване на адвокат

Чл. 51. (1) Връчването на адвокат става лично в неговата кантора или на всяко място, където той се намира по служба. Връчването в кантората може да се извърши на всяко лице, което работи или сътрудничи на адвоката. При удостоверяване на връчването връчителят посочва името и качеството на получателя.

(2) Адвокатът не може да откаже получаването на съобщението на своя доверител, освен след оттегляне на пълномощното по реда на чл. 35, отказ от пълномощие по чл. 36, както и когато от пълномощното недвусмислено личи,

че не се отнася за инстанцията, за която е призоваването. Отказът на адвоката да приеме съобщението се отбелязва в разписката и се удостоверява с подписа на връчителя. Отказът не засяга редовността на връчването.

(3) Връчването на адвокат може да се извърши и само електронно на посочен електронен адрес за връчване по реда на чл. 38, ал. 2.“

§ 2. В чл. 142, ал. 2 след думите „пълномощникът“ се добавя „или само пълномощникът“.

§ 3. В чл. 408 се правят следните изменения и допълнения:

1. Заглавието се изменя така: „Изпълнителен лист“.

2. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Изпълнителният лист се издава в електронна форма и се подписва от съдия от съответния съд. Когато издаването на изпълнителен лист в електронна форма не е възможно, се издава изпълнителен лист в един екземпляр на хартиен носител.“

3. Създава се ал. 3:

„(3) След издаването на изпълнителния лист в електронна форма съдебните изпълнители и държавните учреждения, до които е подадено искане за плащане по чл. 519, ал. 2, получават достъп до него чрез Единния портал за електронно правосъдие.“

§ 4. В глава тридесет и седма се създава чл. 409а:

„Водене на заповедното производство в електронна форма

Чл. 409а. (1) Всички процесуални действия в заповедното производство се извършват в електронна форма и всички актове на съда в производството, включително заповед за изпълнение и изпълнителен лист, се издават в електронна форма, освен когато тази глава изрично предвижда друго.

(2) Заявителят и длъжникът може да извършват процесуални действия и писмено на хартиен носител, освен когато тази глава изрично предвижда друго.“

§ 5. В чл. 410 се създават ал. 4, 5 и 6:

„(4) Заявлението и приложенията към него се подават писмено на хартиен носител или по електронен път чрез електронен формуляр, достъпен в Единния портал за електронно правосъдие. Когато заявлението е подадено по електронен път, всички последващи процесуални действия на заявителя се извършват само в електронна форма, с изключение на действията по обжалване на актове по тази глава и в производствата по чл. 422 – 424.

(5) Лицата по чл. 50, ал. 5 и чл. 52, ал. 2, с изключение на търговците и лицата, представлявани от адвокат, подават заявления само в електронна форма.

(6) Заявителите извън тези по ал. 5 може да подадат заявление за издаване на заповед за изпълнение и писмено на хартиен носител в който и да е районен съд, с изключение на

заявленията за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417, ал. 1, т. 3, 6 и 10, които се подават в районния съд по настоящия адрес или седалището на заявителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния му адрес. По отношение на заявленията за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417, ал. 1, т. 3, 6 и 10 съдът извършва служебна проверка на местната подсъдност и ако прецени, че делото не му е подсъдно, го изпраща незабавно на надлежния съд.“

§ 6. В чл. 411 се правят следните изменения:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Заявлението за издаване на заповед за изпълнение се разглежда от районен съдия, определен съобразно чл. 9, ал. 3 от Закона за съдебната власт. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417, ал. 1, т. 3, 6 и 10 се разглежда от съдия от районния съд по настоящия адрес или седалището на заявителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния му адрес. В случаите, когато заявителят няма настоящ или постоянен адрес или седалище на територията на България, заявлението се подава по постоянния или настоящия адрес или седалището на длъжника.“

2. В ал. 2 в текста преди т. 1 думите „разпоредително заседание“ се заменят със „закрито заседание“, а думите „срока по ал. 1“ се заменят с „тридневен срок“.

3. Алинея 3 се изменя така:

„(3) При уважаване на заявлението съдът издава заповед за изпълнение, препис от която се връчва на длъжника и на заявителя. Когато заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено по електронен път или заявителят е посочил електронен адрес, препис от издадената заповед за изпълнение се връчва на заявителя по електронен път.“

§ 7. В чл. 412, т. 12 преди думата „подпис“ се добавя „електронен“.

§ 8. В чл. 414 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 думата „писмено“ се заличава.

2. Създава се ал. 3:

„(3) Възражението може да бъде подадено писмено на хартиен носител в който и да е районен съд или в електронна форма чрез Единния портал за електронно правосъдие.“

§ 9. В чл. 414а се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 думата „писмено“ се заличава.

2. Създава се нова ал. 2:

„(2) Възражението може да бъде подадено писмено на хартиен носител до който и да е районен съд или в електронна форма чрез Единния портал за електронно правосъдие.“

3. Досегашните ал. 2, 3, 4, 5 и 6 стават съответно ал. 3, 4, 5, 6 и 7.

§ 10. В чл. 415, ал. 5 думите „представи доказателства, че е предявил“ се заменят с „предяви“.

§ 11. В чл. 416 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1 и в нея думите „или след влизане в сила на съдебното решение за установяване на вземането“ се заличават.

2. Създава се ал. 2:

„(2) При предявен иск за установяване на вземането заповедта за изпълнение влиза в сила след влизането в сила на съдебното решение за установяване на вземането, като постановилият го съд издава изпълнителен лист за същото.“

§ 12. В чл. 417 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създават се ал. 2 и 3:

„(2) При подаване на заявление по електронен път заявителят прилага копие от документа по ал. 1, на който се основава заявлението му. В 7-дневен срок заявителят представя на съда оригинала на документа по ал. 1, т. 3, 6 и 10 като условие за редовност на заявлението.

(3) При подаване на заявление писмено на хартиен носител заявителят трябва да представи оригинала на документа по ал. 1, т. 3, 6 и 10, а в останалите случаи по ал. 1 – заверен от него препис от документа.“

§ 13. В чл. 418 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 след думите „чл. 417“ се добавя „ал. 1“.

2. В ал. 2 думите „представения документ и върху заповедта за изпълнение“ се заменят с „представения в оригинал документ, която се отбелязва по електронната партида чрез Единния портал за електронно правосъдие“.

3. Създава се нова ал. 4:

„(4) След издаването на изпълнителния лист съдебните изпълнители получават достъп до електронната заповед за изпълнение и до документа, въз основа на който е издадена заповедта за изпълнение, чрез Единния портал за електронно правосъдие.“

4. Досегашната ал. 4 става ал. 5.

5. Досегашната ал. 5 става ал. 6 и се изменя така:

„(6) Препис от заповедта за изпълнение и копие от документа, въз основа на който е издадена заповедта за изпълнение с отбелязването за издаден изпълнителен лист, се връчва на длъжника от съдебния изпълнител. Съдебният изпълнител незабавно изпраща до съда по електронен път копие от съобщението заедно с връчените документи с отбелязване за връчването на всеки един от тях.“

§ 14. В чл. 420, ал. 1 след думите „чл. 417“ се добавя „ал. 1“.

§ 15. В чл. 423, ал. 3, изречение четвърто думите „т. 3 и 4“ се заменят с „т. 4 и 5“.

§ 16. В чл. 426 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна, в която се посочва номерът на делото и на изпълнителния лист, издаден в електронна форма, след като служебно получи достъп до същия чрез Единния портал за електронно правосъдие или се прилага друг акт, подлежащ на изпълнение.“

2. Създава се ал. 5:

„(5) При образуване на изпълнително дело съдебният изпълнител незабавно отбелязва това в съответната електронна партида чрез Единния портал за електронно правосъдие. Докато отбелязването не бъде заличено или не бъде отразено, че отбелязаното изпълнително дело е приключило или е прекратено, последващо изпълнително дело въз основа на същия изпълнителен лист не може да се образува.“

§ 17. В чл. 428, ал. 1, изречение второ думите „връчването й“ се заменят с „връчването на копие от нея“.

§ 18. В чл. 434 се създава ал. 3:

„(3) Съдебният изпълнител незабавно отбелязва по електронната партида на изпълнителния лист чрез Единния портал за електронно правосъдие връчването му на длъжника, образуването, препращането, прекратяването, приключването на изпълнителното дело, присъединяването и резултата от изпълнението, включително платените на вискателя суми.“

§ 19. В чл. 519, ал. 2 изречение второ се изменя така: „За тази цел кредиторът подава искане за плащане към съответното учреждение, в което посочва номера на изпълнителния лист, издаден в електронна форма.“

Преходни и заключителни разпоредби

§ 20. Висшият съдебен съвет и министърът на правосъдието привеждат в съответствие с този закон приетите, съответно издадените от тях подзаконовни нормативни актове в 6-месечен срок от обнародването на закона в „Държавен вестник“.

§ 21. В Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 64 от 2007 г.; изм., бр. 69 и 109 от 2008 г., бр. 25, 33, 42, 102 и 103 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр. 1, 23, 32, 45, 81 и 82 от 2011 г.; Решение № 10 на Конституционния съд от 2011 г. – бр. 93 от 2011 г.; изм., бр. 20, 50 и 81 от 2012 г., бр. 15, 17, 30, 52, 66, 70 и 71 от 2013 г., бр. 19, 21, 53, 98 и 107 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г., бр. 28, 39, 50, 62 и 76 от 2016 г., бр. 13 от 2017 г.; Решение № 1 на Конституционния съд от 2017 г. – бр. 14 от 2017 г.; изм., бр. 63, 65, 85, 90 и 103 от 2017 г., бр. 7, 15, 49 и 77 от 2018 г., бр. 17 от 2019 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2019 г. – бр. 19 от 2019 г.; изм., бр. 29, 64 и 83 от 2019 г., бр. 11, 86, 103, 109 и 110 от 2020 г., бр. 16

от 2021 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2021 г. – бр. 41 от 2021 г.; Решение № 6 на Конституционния съд от 2021 г. – бр. 43 от 2021 г.; изм., бр. 80 от 2021 г. и бр. 15, 24, 32 от 2022 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2022 г. – бр. 56 от 2022 г.; изм., бр. 62 от 2022 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 9 се създават ал. 3 и 4:

„(3) Заявленията за издаване на заповед за изпълнение, с изключение на заявленията по чл. 417, ал. 1, т. 3, 6 и 10 от Гражданския процесуален кодекс, се разпределят централизирано на принципа на случайния подбор между всички районни съдии в страната, които са определени да разглеждат такива дела съгласно действащите в отделните съдилища правила за разпределение. Делата, образувани по заявления по чл. 417, ал. 1, т. 3, 6 и 10 от Гражданския процесуален кодекс, се разпределят централизирано на принципа на случайния подбор между съдиите съобразно правилата за местната подсъдност по чл. 411, ал. 1, изречение първо от Гражданския процесуален кодекс.

(4) На всеки 6 месеца съдийската колегия на Висшия съдебен съвет определя степента на натовареност на съдиите от отделните районни съдилища с дела по ал. 3, изречение първо въз основа на данните за общата им натовареност, като прилага правилата по чл. 30, ал. 5, т. 20.“

2. В чл. 30, ал. 5 се създава т. 20:

„20. съдийската колегия приема правила за разпределение на делата между съдиите, които разглеждат дела, разпределени по реда на чл. 9, ал. 3, с цел изравняване на общата им натовареност.“

3. В чл. 360в, ал. 2 се създава т. 5:

„5. достъп на съдебните изпълнители до издадените изпълнителни листове по дела в информационните системи, одобрени от пленума на Висшия съдебен съвет, заповеди за изпълнение по чл. 417, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, до документите, въз основа на които те са издадени, както и възможност да подават информация за образуване, прекратяване, приключване на изпълнителните дела и за събраните суми по изпълнителните дела.“

4. В чл. 360з:

а) създава се нова ал. 3:

„(3) Електронното дело съдържа информация, получена от съдебните изпълнители съгласно чл. 360в, ал. 2, т. 5, като интеграцията между Единния портал за електронно правосъдие и информационните системи, одобрени от пленума на Висшия съдебен съвет, осигурява възможност за съответния обмен на информация.“;

б) досегашните ал. 3, 4, 5, 6, 7, 8 и 9 стават съответно ал. 4, 5, 6, 7, 8, 9 и 10.

§ 22. В Закона за горите (обн., ДВ, бр. 19 от 2011 г.; изм., бр. 43 от 2011 г., бр. 38, 60, 82

и 102 от 2012 г., бр. 15, 27, 66 и 109 от 2013 г., бр. 28, 53, 61 и 98 от 2014 г., бр. 60, 79 и 100 от 2015 г., бр. 13, 15, 57, 61 и 95 от 2016 г., бр. 13, 58 и 103 от 2017 г., бр. 17, 77 и 83 от 2018 г., бр. 1 и 17 от 2019 г., бр. 21, 79 и 109 от 2020 г., бр. 21 от 2021 г. и бр. 102 от 2022 г.) в чл. 263, ал. 3 след думите „чл. 417“ се добавя „ал. 1“.

§ 23. В Закона за управление на отпадъците (обн., ДВ, бр. 53 от 2012 г.; изм., бр. 66 от 2013 г.; Решение № 11 на Конституционния съд от 2014 г. – бр. 61 от 2014 г.; изм., бр. 98 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г., бр. 105 от 2016 г., бр. 13, 85, 88 и 102 от 2017 г., бр. 53, 77 и 98 от 2018 г., бр. 1, 25, 56 и 81 от 2019 г., бр. 105 от 2020 г., бр. 14, 18 и 19 от 2021 г. и бр. 17 от 2022 г.) в чл. 10, ал. 5 след думите „чл. 417“ се добавя „ал. 1“.

§ 24. По дела, образувани до влизането в сила на закона, се прилагат досегашните правила.

§ 25. Законът влиза в сила от 1 юли 2024 г. с изключение на § 1 и 2, които влизат в сила от деня на обнародването на закона в „Държавен вестник“.

Законът е приет от 48-ото Народно събрание на 25 януари 2023 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:
Вежди Рашидов

540

УКАЗ № 23

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за изменение и допълнение на Закона за медиацията, приет от 48-ото Народно събрание на 25 януари 2023 г.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.
Министър на правосъдието:
Крум Зарков

ЗАКОН

за изменение и допълнение на Закона за медиацията (обн., ДВ, бр. 110 от 2004 г.; изм., бр. 86 от 2006 г., бр. 9 и 27 от 2011 г., бр. 77 от 2018 г. и бр. 17 от 2019 г.)

§ 1. В чл. 1 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създава се ал. 2:

„(2) Законът урежда и процедурата по медиация по висящи съдебни дела.“

§ 2. В чл. 11 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 4:

„(4) В предвидените в закон случаи съдът задължава страните да участват в първа среща в процедура по медиация.“

2. Досегашната ал. 4 става ал. 5.

§ 3. В чл. 14, ал. 2 се създава изречение второ: „Когато процедурата по медиация е по всящо съдебно дело, координаторът на съдебния център уведомява съда за спирането.“

§ 4. В чл. 18 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 думите „чл. 1“ се заменят с „чл. 1, ал. 1“.

2. Създава се нова ал. 2:

„(2) Когато спорът е предмет на всящо съдебно дело, споразумението подлежи на одобрение от съда, който разглежда делото, включително когато страните са се споразумели по въпроси, излизащи извън предмета на делото.“

3. Досегашната ал. 2 става ал. 3.

§ 5. Създава се глава шеста с чл. 19 – 25:

„ Г л а в а ш е с т а

МЕДИАЦИЯ ПО ВСИЯЩИ СЪДЕБНИ ДЕЛА

Процедури по медиация, провеждани в съдебен център

Чл. 19. (1) В случаите и при условията, предвидени в закон, съдът задължава страните по всящо съдебно дело да участват в първа среща в процедура по медиация, която се осъществява в съдебен център по медиация към съответния съд.

(2) Извън случаите по ал. 1 процедура по медиация в съдебен център по медиация може да се проведе и по инициатива на страните по всящо съдебно дело.

Медиатор към съдебен център по медиация

Чл. 20. (1) Медиатор към съдебен център по медиация може да бъде лице с юридическо образование, което отговаря на изискванията на чл. 8, ал. 1 и е преминало допълнителен подбор и специализирано обучение по ред, определен в наредбата по чл. 25.

(2) При окръжните съдилища се водят списъци на медиаторите към съдебните центрове по медиация. За вписване на медиатори в списъците не се събира такса.

Определяне на медиатор

Чл. 21. Процедура по медиация по всящо съдебно дело се осъществява от един или повече медиатори, вписани в списъка на медиаторите към съдебен център по медиация, които са определени от съдебния център, освен ако не бъдат посочени по общо съгласие на страните.

Провеждане на процедурата по медиация

Чл. 22. (1) В случаите по чл. 19, ал. 1 страните са длъжни добросъвестно да участват в първа среща в процедура по медиация с обща продължителност от един до три часа. Меди-

аторът може да насрочва и отделни срещи с всяка от страните при зачитане на равните им права за участие в процедурата.

(2) За начало на процедурата по медиация се считат денят и часът за първа среща с медиатор, за които страните са уведомени от координатора на съдебния център. Срещата се отлага при наличие на особени непредвидени обстоятелства, за които страната уведомява координатора. Страната може да поиска отлагане на срещата само веднъж.

(3) Процедурата по медиация може да продължи по съгласие на страните и след завършване на срещите по ал. 1. По предложение на медиатора и със съгласие на страните процедурата може да продължи извън съдебния център по медиация при условия и по ред, определени в наредбата по чл. 25.

(4) Процедурата по медиация по всящо съдебно дело се прекратява:

1. в случаите по чл. 15, ал. 1, т. 1 – 5;

2. след изтичане на два месеца от началото на процедурата, освен ако по общо съгласие на страните продължи и след този срок, но не по-късно от изтичане на 6 месеца от началото на процедурата;

3. когато страните не постигнат споразумение;

4. когато страните не постигнат съгласие за продължаването ѝ.

(5) При смърт на страна по делото или прекратяване на юридическо лице – страна по делото, настъпили преди да завършат срещите в процедурата по ал. 1, процедурата по съдебна медиация започва отначало с участието на правопреемника на страната по делото.

Информация за проведената процедура по медиация

Чл. 23. Медиаторът предоставя на съда информация относно резултата от проведената процедура по медиация и участието на страните в нея при спазване на принципа на поверителност и при условията и по реда, предвидени в наредбата по чл. 25.

Споразумение в процедура по медиация по всящо съдебно дело

Чл. 24. (1) Споразумението, постигнато в процедура по тази глава, се сключва в писмена форма.

(2) Когато страните желаят споразумението да бъде одобрено като съдебна спогодба по реда на чл. 234 от Гражданския процесуален кодекс, то се одобрява от съда, пред който е всящо делото, по което е започнала процедурата по медиация.

(3) Когато страните са постигнали спогодба във връзка с предмета на няколко всящи дела, тя се одобрява от съда, който разглежда първото образувано дело. Страните представят одобрената спогодба пред останалите

съдилища, които прекратяват всящите пред тях производства изцяло или частично според съдържанието на спогодбата.

Подзаконова уредба

Чл. 25. Подборът на медиаторите към съдебните центрове по медиация, редът за вписването и заличаването им от списъците към окръжните съдилища, тяхното обучение, мандат и контрол върху дейността им, както и дейността на координаторите на центрoвете се уреждат с наредба, приета от Висшия съдебен съвет. С наредбата се уреждат размерът на дължимите от страните такси за съдебния център и разноските в процедурата по медиация по висящи съдебни дела.“

Заклучителни разпоредби

§ 6. В Гражданския процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 59 от 2007 г.; изм., бр. 50 от 2008 г.; Решение № 3 на Конституционния съд от 2008 г. – бр. 63 от 2008 г.; изм., бр. 69 от 2008 г., бр. 12, 19, 32 и 42 от 2009 г.; Решение № 4 на Конституционния съд от 2009 г. – бр. 47 от 2009 г.; изм., бр. 82 от 2009 г., бр. 13 и 100 от 2010 г.; Решение № 15 на Конституционния съд от 2010 г. – бр. 5 от 2011 г.; изм., бр. 45, 49 и 99 от 2012 г., бр. 15 и 66 от 2013 г., бр. 53 и 98 от 2014 г., бр. 50 от 2015 г., бр. 15 и 43 от 2016 г., бр. 8, 13, 63, 86, 96 и 102 от 2017 г., бр. 42 и 65 от 2018 г., бр. 38, 83, 98 и 100 от 2019 г., бр. 68, 98 и 110 от 2020 г., бр. 9 и 15 от 2021 г. и бр. 15, 62 и 102 от 2022 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 34, ал. 3 след думата „страна“ се поставя запетая и се добавя „за участие в процедура по медиация в случаите по чл. 140а и 140б“.

2. В чл. 78:

а) в ал. 4 накрая се добавя „освен когато прекратяването е поради постигнато между страните споразумение, в който случай се прилага ал. 9“;

б) в ал. 9, изречение първо накрая се добавя „като в случаите, в които спогодбата е в резултат на сключено споразумение в процедура по медиация по чл. 140а и 140б или когато производството по делото е прекратено поради оттегляне или отказ от иска в резултат на това споразумение, 75 на сто от внесената държавна такса се връща на ищеца“.

3. Създава се чл. 78а:

„Разноски при медиация по висящи съдебни дела

Чл. 78а. (1) Разноските в процедура по медиация в случаите по чл. 140а и 140б, проведена в рамките на общата продължителност по чл. 22, ал. 1 от Закона за медиацията, се плащат от бюджета на съда.

(2) Когато в случаите по чл. 140а, ал. 1 или 2 съдът е задължил страните да участват в първа среща в процедура по медиация, стра-

ната, която е отказала да участва лично или чрез пълномощник в срещата, дължи таксите и разноските по делото в съответната инстанция, както и разноските по ал. 1, ако страната е загубила делото. В случаите, в които не е проведена първа среща в процедура по медиация поради отказ и на двете страни, таксите и разноските остават върху тях, както са ги направили, а разноските по ал. 1 се заплащат от тях поравно.“

4. Създава се чл. 140а:

„Медиация

Чл. 140а. (1) Съдът задължава страните да участват в първа среща в процедура по медиация, когато е предявен иск или до съда е отправено искане за:

1. разпределяне на ползването на съсобствена вещ по чл. 32, ал. 2 от Закона за собствеността;

2. парични вземания, произтичащи от съсобственост по чл. 30, ал. 3 и чл. 31, ал. 2 от Закона за собствеността;

3. делба по чл. 34 от Закона за собствеността – в производството по извършване на делбата;

4. изпълнение на задължения на собствениците, ползвателите или обитателите на самостоятелни обекти в сграда в режим на етажна собственост по чл. 6 от Закона за управление на етажната собственост, за възстановяване на направени от отделен собственик разходи за ремонт на общи части на сградата по чл. 48, ал. 7 от Закона за управление на етажната собственост, както и за отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание или на незаконосъобразен акт на управителния съвет (управителя) на етажната собственост по чл. 40, ал. 1 и чл. 43, ал. 1 от Закона за управление на етажната собственост;

5. изплащане на стойността на дружествен дял при прекратяване на участие в дружество с ограничена отговорност по чл. 125, ал. 3 от Търговския закон;

6. отговорност на управител или на контролор на дружество с ограничена отговорност за причинени на дружеството вреди по чл. 142, ал. 3 и чл. 145 от Търговския закон.

(2) Съдът може да задължи страните да участват в процедура по медиация, когато е предявен иск или до съда е отправено искане за:

1. развод по чл. 49 от Семейния кодекс;

2. разрешаване на спорове относно упражняването на родителските права, местоживенето на детето, личните отношения с детето и издръжката му по чл. 127, ал. 2 от Семейния кодекс;

3. изменение на мерките, свързани с упражняването на родителските права, местоживенето на детето, личните отношения с детето и издръжката му по чл. 51, ал. 4 и чл. 59, ал. 9 от Семейния кодекс;

4. разрешаване на разногласия по повод упражняване на родителските права и задължения по чл. 123, ал. 2 от Семейния кодекс;

5. определяне на мерки за лични отношения с бабата и дядото по чл. 128 от Семейния кодекс;

6. издръжка;

7. парично или непарично вземане, произтичащо от договор, едностранна сделка, непозволено увреждане, неоснователно обогатяване или водене на чужда работа без пълномощие с цена на иска до 25 000 лв.;

8. съществуване, прекратяване, унищожаване или разваляне на договор или на едностранна сделка или за сключване на окончателен договор с цена на иска до 25 000 лв.;

9. собственост и други вещни права върху имот или за нарушено владение;

10. възнаграждения или обезщетения, произтичащи от трудови правоотношения, както и за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна и за възстановяване на предишната работа;

11. защита на членствени права в търговско дружество по чл. 71 от Търговския закон или за отмяна на решение на общото събрание на дружеството по чл. 74 от Търговския закон, както и искове по чл. 58, ал. 1 от Закона за кооперациите и по чл. 25, ал. 4 от Закона за юридическите лица с нестопанска цел;

12. защита на права на интелектуална собственост по Закона за авторското право и сродните му права, Закона за патентите и регистрацията на полезните модели, Закона за марките и географските означения, Закона за промишления дизайн, Закона за топологията на интегралните схеми и Закона за закрила на новите сортове растения и породи животни.

(3) Съдът преценява дали спорът по ал. 2 е подходящ за препращане към медиация, като съобразява всички обстоятелства, свързани с него, включително когато:

1. между страните са налице трайни отношения;

2. между страните се водят или са водени няколко дела, които имат връзка помежду си;

3. по делото са предявени множество искове или насрещни претенции;

4. разноските за производството може значително да надхвърлят материалния интерес по делото;

5. бързото доброволно разрешаване на спора е в интерес на страните или на детето;

6. основните обстоятелства, от които произтичат претендираните права и възражения, са безспорни;

7. са налице други обстоятелства, които сочат, че спорът е подходящ за медиация.

(4) В случаите по ал. 1 и 2 съдът не задължава страните да участват в процедура по медиация, когато:

1. процедурата по медиация е изключена за съответния вид спор със закон;

2. първото съобщение по делото не е връчено на ответника лично или чрез друго лице в предвидените от закона случаи, освен ако той бъде открит по-късно в хода на производството;

3. ответникът признае иска;

4. страна по делото е държавата или държавно учреждение;

5. страна по делото е потребител, с изключение на исковите за вземания, произтичащи от договор за банков кредит или свързани с него правоотношения, както и от договор за имуществено застраховане;

6. по делото са представени убедителни доказателства за извършено насилие над страна по делото от насрещната страна, за наличието на риск за живота или здравето на детето или за неговия най-добър интерес.“

5. Създава се чл. 140б:

„Препращане и провеждане на медиацията

Чл. 140б. (1) Във всяко положение на делото след изтичане на срока за подаване на отговор на исковата молба и до приключване на съдебното дирене в случаите по чл. 140а, ал. 1 съдът задължава страните, а в случаите по чл. 140а, ал. 2 – може да ги задължи, да участват в първа среща в процедура по медиация, след като извърши преценка на всички обстоятелства по чл. 140а, ал. 3 и 4. В този случай производството по делото не се спира и съдопроизводствените действия продължават.

(2) Страните са длъжни да участват в процедура по медиация само веднъж в производството.

(3) Процедурата по медиация се провежда в определен от съда срок, който е не по-дълъг от два месеца от съобщаването на страните на определението по ал. 1. По общо съгласие на страните процедурата може да продължи и след този срок едновременно с разглеждането на делото или производството да бъде спряно по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1.

(4) Когато в процедурата по медиация е постигнато споразумение, в зависимост от съдържанието му делото се прекратява или съдът одобрява спогодбата по реда на чл. 234 в 7-дневен срок от подаването на заявлението до съда.

(5) Ако не се постигне споразумение или одобрената спогодба се отнася само за част от спора, съдът продължава разглеждането на делото за останалата част.“

6. В чл. 267 се създават ал. 3 и 4:

„(3) Когато в първоинстанционното производство не е проведена среща в процедура по медиация по причина, че съдът не е указал задължението на страните да участват в нея, или някоя, или всички страни не са взели

участие в процедурата, в случаите по чл. 140а, ал. 1 въззивният съд задължава страните да участват в такава процедура, а в случаите по чл. 140а, ал. 2 може да ги задължи да участват по реда на чл. 140б, ал. 3 – 5. Съдът може да се произнесе по този въпрос и в първото заседание по делото.

(4) Когато в първоинстанционното производство е проведена процедура по медиация, въззивният съд може отново да напъти страните към медиация или друг способ за доброволно уреждане на спора.“

7. В чл. 268:

а) създава се нова ал. 3:

„(3) В откритото заседание съдът може да напъти страните към медиация или друг способ за доброволно уреждане на спора. При съгласие на страните за участие в такава процедура делото се отлага или производството се спира по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1.“;

б) досегашната ал. 3 става ал. 4.

8. В чл. 312, ал. 1, т. 1 думите „три седмици“ се заменят с „б седмици“.

9. Създава се чл. 314а:

„Медиация

Чл. 314а. Когато бързото производство е образувано по искове по чл. 140а, ал. 2, се прилагат чл. 140а, ал. 3 и 4 и чл. 140б, като срокът за провеждане на процедурата по медиация по чл. 140б, ал. 3 не може да бъде по-дълъг от датата, за която е насрочено открито съдебно заседание.“

10. В чл. 321:

а) създава се нова ал. 1:

„(1) При разглеждане на дело по иск за развод се прилагат чл. 140а и 140б.“;

б) досегашната ал. 1 става ал. 2;

в) досегашната ал. 2 и ал. 3, 4 и 6 се отменят.

11. В чл. 329:

а) в ал. 1 в изречение второ накрая се поставя запетая и се добавя „а разносните по чл. 78а, ал. 1 се заплащат от бюджета на съда“;

б) в ал. 2 след думите „чл. 78“ се добавя „и 78а“.

12. Създава се чл. 341а:

„Медиация в производство по съдебна делба

Чл. 341а. В производството по съдебна делба се прилагат чл. 140а и 140б, като съдът задължава страните да участват в процедура по медиация в производството по извършването ѝ.“

13. В чл. 355:

а) в изречение първо накрая се поставя запетая и се добавя „включително разносните по чл. 78а, ал. 1“;

б) в изречение второ след думите „чл. 78“ се добавя „и 78а“;

в) създава се изречение трето: „При прилагането на чл. 78а, ал. 2 не се вземат предвид таксите, които се събират върху стойността на дяловете.“

14. Създава се чл. 374а:

„Медиация в производство по търговски спорове

Чл. 374а. В производството по търговски спорове се прилагат съответно чл. 140а и 140б.“

§ 7. В Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 64 от 2007 г.; изм., бр. 69 и 109 от 2008 г., бр. 25, 33, 42, 102 и 103 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр. 1, 23, 32, 45, 81 и 82 от 2011 г.; Решение № 10 на Конституционния съд от 2011 г. – бр. 93 от 2011 г.; изм., бр. 20, 50 и 81 от 2012 г., бр. 15, 17, 30, 52, 66, 70 и 71 от 2013 г., бр. 19, 21, 53, 98 и 107 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г., бр. 28, 39, 50, 62 и 76 от 2016 г., бр. 13 от 2017 г.; Решение № 1 на Конституционния съд от 2017 г. – бр. 14 от 2017 г.; изм., бр. 63, 65, 85, 90 и 103 от 2017 г., бр. 7, 15, 49 и 77 от 2018 г., бр. 17 от 2019 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2019 г. – бр. 19 от 2019 г.; изм., бр. 29, 64 и 83 от 2019 г., бр. 11, 86, 103, 109 и 110 от 2020 г., бр. 16 от 2021 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2021 г. – бр. 41 от 2021 г.; Решение № 6 на Конституционния съд от 2021 г. – бр. 43 от 2021 г.; изм., бр. 80 от 2021 г. и бр. 15, 24, 32 от 2022 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2022 г. – бр. 56 от 2022 г.; изм., бр. 62 от 2022 г.) се създава чл. 84а:

„Чл. 84а. (1) Към всеки окръжен съд се създава съдебен център по медиация с териториални поделения към районните съдилища, който организира провеждането на процедурите по медиация по висящи съдебни дела съгласно глава шеста на Закона за медиацията.

(2) С решение на съдийската колегия на Висшия съдебен съвет може да се създават самостоятелни съдебни центрове по медиация и към отделни районни съдилища при условията, предвидени в наредбата по ал. 4.

(3) Провеждането на процедурите по медиация в съдебния център се организира от един или повече координатори.

(4) Структурата и организацията на дейността на съдебните центрове по медиация, както и задълженията на координатора се уреждат с наредба, приета от Висшия съдебен съвет.“

§ 8. В Кодекса на труда (обн., ДВ, бр. 26 и 27 от 1986 г.; изм., бр. 6 от 1988 г., бр. 21, 30 и 94 от 1990 г., бр. 27, 32 и 104 от 1991 г., бр. 23, 26, 88 и 100 от 1992 г.; Решение № 12 на Конституционния съд от 1995 г. – бр. 69 от 1995 г.; изм., бр. 87 от 1995 г., бр. 2, 12 и 28 от 1996 г., бр. 124 от 1997 г., бр. 22 от 1998 г.; Решение № 11 на Конституционния съд от 1998 г. – бр. 52 от 1998 г.; изм., бр. 56, 83, 108 и 133 от 1998 г., бр. 51, 67 и 110 от 1999 г., бр. 25 от 2001 г., бр. 1, 105 и 120 от 2002 г., бр. 18, 86 и 95 от 2003 г., бр. 52 от 2004 г., бр. 19, 27, 46, 76, 83 и 105 от 2005 г., бр. 24, 30, 48, 57, 68, 75, 102 и 105 от 2006 г., бр. 40, 46, 59, 64 и 104 от 2007 г., бр. 43, 94, 108 и 109 от 2008 г., бр. 35, 41 и 103 от 2009 г., бр. 15, 46, 58 и 77 от 2010 г.; Решение № 12 на Конституционния съд от

2010 г. – бр. 91 от 2010 г.; изм., бр. 100 и 101 от 2010 г., бр. 18, 33, 61 и 82 от 2011 г., бр. 7, 15, 20 и 38 от 2012 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2012 г. – бр. 49 от 2012 г.; изм., бр. 77 и 82 от 2012 г., бр. 15 и 104 от 2013 г., бр. 1, 27 и 61 от 2014 г., бр. 54, 61, 79 и 98 от 2015 г., бр. 8, 57, 59, 98 и 105 от 2016 г., бр. 85, 86, 96 и 102 от 2017 г., бр. 7, 15, 30, 42, 59, 77, 91 и 92 от 2018 г., бр. 79 от 2019 г., бр. 13, 28, 44, 64, 104, 107 и 109 от 2020 г. и бр. 25, 51, 58, 62 и 104 от 2022 г.) в чл. 344, ал. 2 се създава изречение второ: „След предявяването на иска и до влизането в сила на съдебното решение той може да отмени заповедта за уволнение с писменото съгласие на работника или служителя.“

§ 9. В Закона за управление на етажната собственост (обн., ДВ, бр. 6 от 2009 г.; изм., бр. 15 от 2010 г., бр. 8 и 57 от 2011 г., бр. 82 от 2012 г., бр. 66 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 26 и 43 от 2016 г., бр. 88 от 2017 г., бр. 21 и 98 от 2018 г., бр. 17 от 2019 г. и бр. 14 от 2021 г.) в чл. 23 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 5:

„(5) В случаите и при условията на ал. 4 председателят на управителния съвет (управителят) представлява собствениците и в процедура по медиация.“

2. Досегашните ал. 5 и 6 стават съответно ал. 6 и 7.

§ 10. Висшият съдебен съвет приема наредбите по чл. 25 от Закона за медиацията и по чл. 84а, ал. 4 от Закона за съдебната власт в срок до три месеца от обнародването на закона в „Държавен вестник“.

§ 11. Параграф 6 се прилага за дела, образувани след влизането в сила на закона.

§ 12. Законът влиза в сила от 1 юли 2024 г.

Законът е приет от 48-ото Народно събрание на 25 януари 2023 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:

Вежди Рашидов

541

УКАЗ № 24

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, приет от 48-ото Народно събрание на 27 януари 2023 г.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:

Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:

Крум Зарков

ЗАКОН

за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения

Г л а в а п ъ р в а

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Предмет

Чл. 1. (1) С този закон се уреждат условията, редът и мерките за защита на лицата в публичния и в частния сектор, които подават сигнали или публично оповестяват информация за нарушения на българското законодателство или на актове на Европейския съюз, които застрашават или увреждат обществен интерес и правото на Европейския съюз, както и редът и условията за подаване и разглеждане на такива сигнали или публично оповестена информация.

(2) Този закон се прилага и за лица, свързани с лицата, които подават сигнали или публично оповестяват информация за нарушения.

(3) Този закон не отменя правилата на действащата нормативна уредба, предвиждаща съществуването на различни органи с правомощия за проверка на сигнали в различни сфери на публичния сектор.

Цел

Чл. 2. Законът има за цел да осигури защитата на лицата в публичния и в частния сектор, които подават сигнали или публично оповестяват информация за нарушения на българското законодателство или на актове на Европейския съюз, станала им известна при или по повод изпълнение на трудовите или служебните им задължения или в друг работен контекст.

Приложно поле

Чл. 3. (1) Този закон се прилага по отношение на сигнали или публично оповестяване на информация за:

1. нарушения на българското законодателство или на посочените в приложението към закона актове на Европейския съюз в областта на:

- а) обществените поръчки;
- б) финансовите услуги, продукти и пазари и предотвратяването на изпирането на пари и финансирането на тероризма;
- в) безопасността и съответствието на продуктите;
- г) безопасността на транспорта;
- д) опазването на околната среда;
- е) радиационната защита и ядрената безопасност;
- ж) безопасността на храните и фуражите, здравето на животните и хуманното отношение към тях;
- з) общественото здраве;
- и) защитата на потребителите;
- к) защитата на неприкосновеността на личния живот и личните данни;

л) сигурността на мрежите и информационните системи;

2. нарушения, които засягат финансовите интереси на Европейския съюз по смисъла на чл. 325 от Договора за функционирането на Европейския съюз;

3. нарушения на правилата на вътрешния пазар по смисъла на чл. 26, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, включително правилата на Европейския съюз и българското законодателство относно конкуренцията и държавните помощи;

4. нарушения, свързани с трансгранични данъчни схеми, чиято цел е да се получи данъчно предимство, което противоречи на предмета или на целта на приложимото право в областта на корпоративното данъчно облагане;

5. извършено престъпление от общ характер, за което лице по чл. 5 е узнало във връзка с извършване на своята работа или при изпълнение на служебните си задължения.

(2) Този закон се прилага и по отношение на сигнали или публично оповестяване на информация за нарушения на българското законодателство в областта на:

1. правилата за заплащане на дължими публични държавни и общински вземания;

2. трудовото законодателство;

3. законодателството, свързано с изпълнението на държавна служба.

(3) Когато в секторните актове на Европейския съюз, посочени в част II от приложението, се предвиждат специални правила относно подаването на сигнали за нарушения, се прилагат правилата, посочени в тези актове или национални разпоредби, които въвеждат съответните правила. Този закон се прилага, доколкото даден въпрос не е императивно уреден в съответните секторни актове и национални разпоредби.

(4) Този закон не засяга:

1. правото на работниците и служителите, както и на работодателите да се консултират със своите представителни, синдикални организации и представители по чл. 7, ал. 2 от Кодекса на труда;

2. правилата за независимост на представителните органи на работниците и служителите и на работодателите и правото им да сключват колективни трудови договори.

Изключения от приложното поле

Чл. 4. Този закон не се прилага за сигнали за нарушения:

1. на правилата за възлагане на обществени поръчки в областта на отбраната и националната сигурност, когато те попадат в обхвата на чл. 346 от Договора за функционирането на Европейския съюз;

2. на защитата на класифицирана информация по смисъла на чл. 1, ал. 3 от Закона за защита на класифицираната информация;

3. които са станали известни на лица, упражняващи правна професия и за които съществува задължение по закон за опазване на професионална тайна;

4. на поверителността на здравната информация по смисъла на чл. 27 от Закона за здравето;

5. на тайната на съдебното съвещание;

6. на правилата на наказателното производство.

Лица, на които се предоставя защита

Чл. 5. (1) Защита по този закон се предоставя на сигнализиращо лице от момента на подаването на сигнала или публичното оповестяване на информация за нарушение.

(2) Сигнализиращо лице по смисъла на този закон е физическо лице, което подава сигнал или публично оповестява информация за нарушение, станало му известно в качеството му на:

1. работник, служител, държавен служител или друго лице, което полага наемен труд, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансирането;

2. лице, което полага труд без трудово правоотношение и/или упражнява свободна професия и/или занаятчийска дейност;

3. доброволец или стажант;

4. съдружник, акционер, едноличен собственик на капитала, член на управителен или контролен орган на търговско дружество, член на одитния комитет на предприятие;

5. лице, което работи за физическо или юридическо лице, негови подизпълнители или доставчици;

6. кандидат за работа, участвал в конкурс или друга форма на подбор за постъпване на работа и получил в това качество информация за нарушение;

7. работник или служител, когато информацията е получена в рамките на трудово или служебно правоотношение, което е прекратено към момента на подаване на сигнала или на публичното оповестяване.

(3) Защита по този закон се предоставя и на всяко друго сигнализиращо лице, което подава сигнал за нарушение, станало му известно в работен контекст.

(4) Защита по този закон се предоставя и на:

1. лица, които помагат на сигнализиращото лице в процеса на подаване на сигнал;

2. лица, които са свързани със сигнализиращото лице и които могат да бъдат подложени на репресивни ответни действия поради сигнализирането;

3. юридически лица, в които сигнализиращото лице притежава дялово участие, за които работи или с които е свързано по друг начин в работен контекст.

Условия за защита на сигнализиращите лица

Чл. 6. (1) Лице, подаващо сигнал за нарушения чрез вътрешен или външен канал по смисъла на този закон, има право на защита, при условие че:

1. е имало основателна причина да счита, че подадената информация за нарушението в сигнала е била вярна към момента на подаването ѝ и че тази информация попада в обхвата на чл. 3;

2. е подало сигнал за нарушение при условията и по реда на този закон.

(2) При наличие на условията по ал. 1 право на защита има и лицето, което подава сигнал за нарушение по чл. 3 до институции, органи, служби или агенции на Европейския съюз. Такова подаване на сигнал се счита за подаване чрез външен канал.

Условия за защита на лицата, които публично оповестяват информация за нарушения

Чл. 7. Лице, което публично оповестява информация за нарушение, има право на защита по този закон, когато е имало основателна причина да счита, че информацията за нарушението е била вярна към момента на оповестяването ѝ и че тази информация попада в обхвата на чл. 3, и е изпълнено някое от следните условия:

1. лицето е подало сигнал при условията и по реда на този закон, но по сигнала не са били предприети съответни действия в сроковете, предвидени по раздели I и II на глава втора;

2. лицето има основания да смята, че:

а) нарушението може да представлява непосредствена или явна опасност за обществения интерес или съществува риск от щети, които не могат да бъдат отстранени;

б) в случай на външно подаване на сигнал съществува риск от ответни действия или има вероятност нарушението да не бъде ефективно разгледано поради опасност от укриване или унищожаване на доказателства, съмнение за наличие на тайно споразумение между компетентния орган и извършителя на нарушението, или за съучастие на органа в нарушението, както и поради други специфични конкретни обстоятелства по случая.

Забрана за отказ от права или ограничаване

Чл. 8. Правата, предоставени на лицата по този закон, не могат да бъдат ограничавани. Всяка разпоредба в публично-правен акт или уговорка в акт от частно-правен характер, с която се изключват или ограничават правата им, са недействителни.

Пречки за образуване на производство

Чл. 9. Не се образува производство по:

1. анонимни сигнали;

2. сигнали, отнасящи се до нарушения, извършени преди повече от две години.

Право на защита на анонимно подалия сигнал

Чл. 10. Лицата, които анонимно са подали сигнал не по реда на този закон или публично, но анонимно, са оповестили информация за нарушения, като впоследствие са били идентифицирани и са станали обект на репресивни

ответни действия, имат право на защита, когато са налице условията по чл. 6, ал. 1 и чл. 7.

Използване на каналите за подаване на сигнали

Чл. 11. (1) С оглед възможността за бързо предотвратяване на нарушение или отстраняване на последиците от такова нарушение сигналът следва да се подава приоритетно чрез канал за вътрешно подаване на сигнали.

(2) В случай че има основателно предположение, че за сигнализиращото лице съществува риск от ответни, дискриминиращи го действия, както и че няма да бъдат предприети ефективни мерки за проверка на сигнала, сигналът може да бъде подаден чрез канал за външно подаване.

(3) С оглед високия обществен интерес от предотвратяване на нарушения на българското законодателство и на актове на Европейския съюз се насърчава публичното оповестяване на информация за такива нарушения. Лицата, публично оповестяващи такава информация, освен със закрилата по този закон се ползват и с установената в Конституцията закрила на свободно разпространяване на информация.

(4) Лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, могат да избират начина за сигнализиране, като един, комбинация от два начина или и трите начина едновременно.

Г л а в а в т о р а

ПОДАВАНЕ НА СИГНАЛ

Раздел I

Вътрешно подаване на сигнал

Задължени субекти

Чл. 12. (1) Задължени субекти по този закон са:

1. работодателите в публичния сектор с изключение на общините по ал. 2;

2. работодателите в частния сектор с 50 и повече работници или служители;

3. работодателите в частния сектор независимо от броя на работниците или служителите, ако осъществяваната от тях дейност попада в приложното поле на актовете на Европейския съюз, посочени в част I, буква „Б“ и част II от приложението към чл. 3, ал. 1 и 3.

(2) Общините с население под 10 000 души или по-малко от 50 работници или служители могат да споделят ресурси за получаване на сигнали за нарушения и за предприемане на последващи действия по тях при спазване на задължението за поверителност.

(3) Задължените субекти по ал. 1, т. 2 с общ брой от 50 до 249 работници или служители могат да използват общ канал за вътрешно подаване на сигнал, като определят едно лице или обособено звено съгласно чл. 14.

(4) Задължените субекти са длъжни да предоставят ясна и лесно достъпна информация относно условията и реда за подаване

на сигнали. Информацията се предоставя на интернет страниците на задължените субекти, както и на видно място в офисите и работните помещения.

Изисквания за създаване на канал за вътрешно подаване на сигнал

Чл. 13. (1) Задължените субекти по чл. 12, ал. 1 създават канал за вътрешно подаване на сигнал за нарушения, който отговаря на следните изисквания:

1. управлява се по начин, който гарантира пълнотата, целостта и поверителността на информацията и възпрепятства достъпа на неоправомощени лица до тази информация;

2. дава възможност за съхранение на записана на траен носител информация за нуждите на проверката по сигнала и за по-нататъшни разследвания.

(2) Задължените субекти извършват най-малко веднъж на три години преглед на своите правила за вътрешно подаване на сигнали и за последващи действия по тях, извършват анализ на практиката по прилагането на този закон и при необходимост актуализират правилата.

Служители, отговарящи за разглеждането на сигнали

Чл. 14. (1) Задължените субекти по чл. 12, ал. 1 определят един или повече служители, които отговарят за разглеждането на сигнали.

(2) Служители, отговарящи за разглеждането на сигнали, може да са длъжностните лица в структурата на всеки от задължените субекти по чл. 12, ал. 1, натоварени с обработването и защитата на лични данни. Задължените субекти, които нямат задължение по чл. 37 от Регламент (ЕС) 2016/679 за определяне на лице, натоварено с обработването и защитата на лични данни, определят друг служител, отговарящ за разглеждането на сигнали.

(3) Служителите, отговарящи за разглеждането на сигнали, могат да изпълняват и други дейности, възложени от работодателя, в случай че съвместяването им не води до конфликт на интереси.

(4) Служителите, отговарящи за разглеждането на сигнали, следва да не са в конфликт на интереси за всеки разгледан случай.

(5) Задължените субекти по чл. 12, ал. 1, т. 2 и 3 могат да възлагат функциите по приемане и регистриране на сигнали за нарушения и на друго физическо или юридическо лице извън своята структура, при спазване изискванията на този закон, както и могат да използват канал за вътрешно подаване на сигнали, създаден от икономическата група, към която принадлежат, ако каналът отговаря на изискванията на този закон.

Подаване на сигнал

Чл. 15. (1) Сигналът се подава до служителя, отговарящ за разглеждането на сигнали, писмено, включително чрез електронна поща, или

устно. Устното подаване на сигнал може да се осъществи по телефона, по други системи за гласови съобщения, а по искане на сигнализиращото лице – чрез лична среща в уговорен между страните подходящ срок.

(2) За регистрирането на сигнали задължените субекти по чл. 12 използват формуляри по образец, утвърден от националния орган за външно подаване на сигнали, който съдържа най-малко следните данни:

1. трите имена, адрес и телефон на подателя, както и електронен адрес, ако има такъв;

2. имената на лицето, срещу което се подава сигналът, и неговата месторабота, ако сигналът се подава срещу конкретни лица и те са известни;

3. конкретни данни за нарушение или за реална опасност такова да бъде извършено, място и период на извършване на нарушението, ако такова е извършено, описание на деянието или обстановката и други обстоятелства, доколкото такива са известни на сигнализиращото лице;

4. дата на подаване на сигнала;

5. подпис, електронен подпис или друга идентификация на подателя.

(3) Писменият сигнал се подава от подателя чрез попълване на формуляр по ал. 2. Устният сигнал се документира чрез попълване на формуляр от служителя, отговарящ за разглеждането на сигнали, който предлага на подаващия сигнала да го подпише при желание от негова страна.

(4) Към сигнала могат да се приложат всякакъв вид източници на информация, подкрепящи изложените в него твърдения, и/или позоваване на документи, в т. ч. посочване на данни за лица, които биха могли да потвърдят съобщените данни или да предоставят допълнителна информация.

(5) Ако сигналът не отговаря на изискванията по ал. 1, на сигнализиращото лице се изпраща съобщение за отстраняване на допуснатите нередовности в 7-дневен срок от получаване на сигнала. Ако нередовностите не бъдат отстранени в този срок, сигналът заедно с приложенията към него се връща на сигнализиращото лице.

(6) Всеки сигнал се проверява по отношение на неговата достоверност. Не се разглеждат сигнали, които не попадат в обхвата на този закон и съдържанието на които не дава основания да се приемат за правдоподобни. Сигнали, които съдържат очевидно неверни или заблуждаващи твърдения за факти, се връщат с указание към подателя за поправка на твърденията и за отговорността, която той носи за убеждаване.

Работа със сигналите. Вътрешна проверка

Чл. 16. Служителите, отговарящи за разглеждането на сигнали, са длъжни да:

1. получават сигналите и потвърждават получаването им в срок от 7 дни след получаването;

2. гарантират, че самоличността на сигнализиращото лице и на всяко друго лице, посочено в сигнала, ще бъде надлежно защитена и предприемат нужните мерки за ограничаване на достъпа до сигнала на неоправомощени лица;

3. поддържат връзка със сигнализиращото лице, като при необходимост изискват допълнителни сведения от него и от трети лица;

4. предоставят обратна информация на подателя на сигнала за предприетите действия в срок не по-дълъг от три месеца след потвърждаването на получаването на сигнала;

5. предоставят на лицата, желаещи да подадат сигнал, ясна и лесно достъпна информация за процедурите за външно подаване на сигнали към компетентния национален орган, а когато е уместно – към институциите, органите, службите и агенциите на Европейския съюз;

6. документират устни сигнали;

7. поддържат регистър на подадените сигнали;

8. изслушат лицето, срещу което е подаден сигналът, или да приемат писмените му обяснения и да съберат и оценят посочените от него доказателства;

9. предоставят на засегнатото лице всички събрани доказателства и да му предоставят възможност да направи възражение по тях в 7-дневен срок, при спазване на защитата на сигнализиращото лице;

10. предоставят възможност на засегнатото лице да представи и посочи нови доказателства, които да бъдат събрани в хода на проверката;

11. в случай че изнесените в сигнала факти бъдат потвърдени:

а) организират предприемането на последващи действия във връзка със сигнала, като за целта могат да изискват съдействието на други лица или звена в структурата на съответния задължен субект;

б) предлагат на задължения субект по чл. 12, ал. 1 предприемане на конкретни мерки с цел преустановяване или предотвратяване на нарушението в случаите, когато такова е констатирано или има реална опасност за предстоящото му извършване;

в) насочват сигнализиращото лице към компетентните органи, когато се засягат неговите права;

г) препращат сигнала на органа за външно подаване на сигнали при необходимост от предприемане на действия от негова страна, като за препращането сигнализиращото лице се уведомява предварително; в случай че сигналът е подаден срещу работодателя на сигнализиращото лице, служителят, отговарящ за разглеждането на сигнала, насочва лицето към едновременно сигнализиране на органа за външно подаване на сигнали.

Последващи действия

Чл. 17. (1) Задълженият субект по чл. 12, ал. 1:

1. въз основа на постъпилите сигнали и на предложенията на служителя, отговарящ за разглеждането на сигнала по чл. 16, т. 11, буква „б“, предприема действия в рамките на своята компетентност за преустановяване на нарушението или за предотвратяването му, ако то не е започнало;

2. приоритизира по предварително определени критерии и правила разглеждането на постъпилите множество сигнали за по-тежки нарушения;

3. прекратява проверката:

а) когато нарушението, за което е подаден сигналът, е маловажен случай и не налага предприемането на допълнителни последващи действия; приключването не засяга други задължения или приложими процедури във връзка с нарушението, за което е подаден сигнал, нито защитата по този закон по отношение на вътрешното или външното подаване на сигнали;

б) по повтарящ се сигнал, който не съдържа нова информация от съществено значение за нарушение, по отношение на което вече има приключила проверка, освен ако нови правни или фактически обстоятелства не дават основание за предприемането на последващи действия;

в) когато се установят данни за извършено престъпление; сигналът и материалите към него се изпращат незабавно на прокуратурата;

4. изготвя индивидуален доклад, в който описа накратко информацията от сигнала, предприетите действия, окончателните резултати от проверката по сигнала, които заедно с мотивите съобщава на подалия сигнала работник или служител и на засегнатото лице при спазване на задължението за тяхната защита.

(2) В случаите, когато проверката е прекратена на основание ал. 1, т. 3, букви „а“ и „б“, сигнализиращото лице може да подаде сигнал до националния орган за външно подаване на сигнали.

Регистър на сигналите

Чл. 18. (1) Задълженото лице по чл. 12, ал. 1 създава и поддържа регистър на сигналите за нарушения, който не е публичен.

(2) Регистърът съдържа информация за:

1. лицето, което е приело сигнала;

2. датата на подаване на сигнала;

3. засегнатото лице, ако такава информация се съдържа в сигнала;

4. обобщени данни за твърдяното нарушение, като място и период на извършване на нарушението, описание на деянието и други обстоятелства, при които е било извършено;

5. връзката на подадения сигнал с други сигнали след установяването ѝ в процеса на обработване на сигнала;

6. информация, която е предоставена като обратна връзка на лицето, подало сигнала, и датата на предоставянето ѝ;

7. предприетите последващи действия;
8. резултатите от проверката по сигнала;
9. периода на съхраняване на сигнала.

(3) Информацията, вписана в регистъра, се съхранява по начин, който гарантира нейната поверителност и сигурност.

(4) Редът за воденето на регистъра се определя с акт на задълженото лице по чл. 12, ал. 1 в изпълнение на наредбата на националния орган за външно подаване на сигнали.

(5) Служителите, отговарящи за разглеждането на сигнали, са длъжни да подават регулярно необходимата статистическа информация към националния орган за външно подаване на сигнали по установения от него ред, включително при наличие на техническа възможност чрез установяване на пряка връзка между регистъра на задълженото лице и регистъра, воден от националния орган за външно подаване на сигнали.

Раздел II

Външно подаване на сигнал

Централен орган за външно подаване на сигнали

Чл. 19. (1) Централен орган за външно подаване на сигнали и за защита на лицата, на които такава защита се предоставя по смисъла на този закон, е Комисията за защита на личните данни, наричана по-нататък „Комисията“.

(2) В изпълнение на този закон Комисията:

1. организира приемането на сигналите и ги насочва към компетентните органи с цел тяхната проверка и предприемане на последващи действия;

2. утвърждава формуляри за приемане на сигнали; координира и контролира дейностите по разглеждане на сигнали от страна на задължените субекти по чл. 20, както и на всички органи и организации, които получават или работят с такива сигнали;

3. дава методически указания на задължените субекти по чл. 12, ал. 1, извършва обучения на техни служители, отговарящи за разглеждането на сигнали по този закон, и приема наредба за воденето на регистъра по чл. 18, ал. 4 и за препращане на вътрешните сигнали към нея;

4. поддържа регистър на сигналите, анализира и обобщава практиката по работата с тях и предава на Европейската комисия необходимите статистически данни;

5. изпълнява и другите правомощия, които са ѝ вменени по силата на този закон, и осигурява защитата на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, включително чрез прилагането на административните мерки, предвидени в този закон.

(3) Сигналите, свързани с незаконосъобразно обработване на лични данни по смисъла на Регламент (ЕС) 2016/679, Закона за защита на личните данни и други специални закони или актове на Европейския съюз, се разглеждат

от Комисията по общия ред, предвиден в тези закони и актове.

Проверка на сигналите и препращане по компетентност

Чл. 20. (1) За целите на проверката на сигналите и публично оповестените информации за нарушения, както и за предприемането на съответните действия за предотвратяване на нарушенията или за отстраняване на последиците от тях, Комисията препраща сигналите незабавно, но не по-късно от 7 дни след тяхното получаване, до органа, компетентен по предмета на сигнала, както следва:

1. Комисията за защита на конкуренцията – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „а“ и т. 3;

2. Комисията за финансов надзор – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „б“;

3. председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „в“;

4. министъра на транспорта и съобщенията – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „г“, за всички видове транспорт;

5. министъра на околната среда и водите – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „д“;

6. председателя на Агенцията за ядрено регулиране – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „е“;

7. Българската агенция за безопасност на храните – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „ж“;

8. главния държавен здравен инспектор по смисъла на Закона за здравето – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „з“;

9. Комисията за защита на потребителите – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „и“;

10. Националният екип за реагиране при инциденти с компютърната сигурност – за сигнали по чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „л“;

11. министъра на финансите – за сигнали за нарушения по чл. 3, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 1;

12. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите – за сигнали за нарушения по чл. 3, ал. 1, т. 4;

13. изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ – за сигнали по чл. 3, ал. 2, т. 2 и 3;

14. областния управител на областта, в която се намира общината, срещу която е подаден сигналът, или друг компетентен централен орган на изпълнителната власт съобразно спецификата на сигнала.

(2) Комисията препраща сигнала до компетентния орган по ал. 1, без да разкрива данни за лицето, подало сигнала. В случай че за установяване на истинността на твърденияте в сигнала факти е необходимо да бъде разкрита самоличността на техния подател, Комисията може да направи това пред компетентния орган само след получаване на писмено съгласие от подателя на сигнала. При получаване на съгласие компетентният орган по ал. 1 е длъжен

да осигури условия за работа със сигнала и с подателя на сигнала при стриктно спазване на изискванията на този закон за запазване на самоличността на подателя на сигнала и неговата защита. За последващите действия във връзка със сигнала компетентният орган уведомява Комисията в сроковете по чл. 23, ал. 1, т. 2.

(3) Разпоредбата на ал. 2 не се прилага, когато сигналът съобщава за нарушения, извършени от лица, заемащи висши публични длъжности. В тези случаи Комисията изпраща сигнала за проверка на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

(4) Комисията има право по всяко време да изисква информация от орган по ал. 1 за етапа, на който се намира извършваната от него проверка по подадения сигнал, и да дава указания за начина за извършване на проверката, които са задължителни за съответния орган.

Публичност на дейността по приемане на сигнали от Комисията

Чл. 21. Комисията публикува на интернет страницата си в самостоятелен и лесно разпознаваем и достъпен раздел следната информация:

1. условията, при които се предоставя правото на защита по този закон;

2. данните за контакт относно използването на канала за външно подаване на сигнал, по-специално електронни и пощенски адреси, телефонни номера, като се посочва дали телефонните разговори се записват;

3. процедурите, приложими за подаването на сигнали за нарушения, включително относно начина, по който Комисията може да поиска от сигнализиращото лице да изясни подадената информация или да предостави допълнителна информация, срока за предоставяне на обратна информация на сигнализиращото лице, вида и съдържанието на обратната информация;

4. режима на поверителност, приложим за сигналите, и информация за обработването на лични данни във връзка със сигналите;

5. последващите действия, които се предприемат във връзка със сигналите;

6. възможностите за получаване на поверително консултиране за лицата, които обмислят да подадат сигнал, процедурите и правните средства за защита срещу репресивни ответни действия;

7. условията, при които лицето, подаващо сигнал до Комисията, е защитено от носене на отговорност в случай на нарушаване на поверителността съгласно чл. 31.

Изисквания към канала за външно подаване на сигнали

Чл. 22. (1) Комисията изгражда канал за външно подаване на сигнали съобразно с изискванията на чл. 13.

(2) Каналът за външно подаване на сигнали е самостоятелно структурно звено на Комисията, обезпечено с достатъчно на брой служители, специално обучени за работа по разглеждане на сигнали. Разпределението на постъпилите сигнали между служителите на звеното става на случаен принцип.

(3) Служителите на звеното нямат право да предоставят информация за постъпилите сигнали и особено за техните податели на други служители, включително и на другите членове на Комисията.

(4) В случаите, когато в Комисията се получи сигнал по начин, различен от този по ал. 1, или от служители, различни от служителите, отговарящи за разглеждането на сигналите, на служителите, които са го получили, се забранява да разкриват всякаква информация, чрез която би могла да се установи самоличността на сигнализиращото или на засегнатото лице, като те се задължават незабавно да препратят сигнала без изменения на служителите, отговарящи за разглеждането на сигнали.

Приемане на сигнали от външния канал

Чл. 23. (1) В своята дейност служителите на звеното на Комисията – канал за външно подаване на сигнали, изпълняват задълженията по чл. 15, както и:

1. незабавно потвърждават получаването на сигнала, освен ако сигнализиращото лице изрично е поискало друго или служителят има основание да счита, че потвърждението за получаване на сигнала би изложило на риск защитата на самоличността на сигнализиращото лице;

2. по реда на този закон предоставят обратна информация на сигнализиращото лице в срок не по-дълъг от три месеца, който в надлежно обосновани случаи, изискващи задълбочено разследване, може да бъде удължен до 6 месеца;

3. предават съдържанието на сигнала информацията по целесъобразност на компетентните институции, органи, служби или агенции на Европейския съюз с цел последващо разследване, когато се касае за нарушения на правото на Съюза и това е предвидено в него или в националното право.

(2) Приемането и работата със сигнали от звеното – канал за външно подаване на сигнали, става от неговите служители при прилагане на разпоредбите на чл. 16.

(3) На лица, публично оповестили информация за нарушения, се гарантира незабавна защита от Комисията при поискване от тяхна страна. За целта Комисията уведомява писмено работодателя или другото лице, срещу което е насочена публично оповестената информация, че подателят на сигнала е поставен под защитата на закона, като му се указват последиците, ако срещу подателя на сигнала бъдат предприети репресивни ответни действия.

Правомощия при извършване на проверките

Чл. 24. Служителите по чл. 22:

1. прегледат постъпилите сигнали и ги препращат за проверка към съответния компетентен орган по чл. 20 с оглед предмета на сигнала; препращането става не по-късно от 7 дни след постъпването на сигнала, за което се уведомява неговият подател;

2. поддържат непрекъснатата връзка с подателя на сигнала и с компетентния орган, натоварен с извършване на проверката, като съдействат за размяната на информация между двете страни по отношение на искане или предаване на допълнителни сведения и информации;

3. извършват самостоятелни проверки по сигнали за нарушения, извършени от органите по чл. 20; за целта имат право да изискват и получават информация от държавни и общински органи, както и от юридически и физически лица, необходима за установяване на допълнителни фактически обстоятелства, свързани със сигнала; органите и лицата са длъжни в 7-дневен срок от получаване на искането да представят необходимата информация и документи.

Последващи действия

Чл. 25. (1) На базата на доклад на съответния служител ръководителят на звеното предлага на Комисията:

1. предприемане на конкретни мерки с цел преустановяване на нарушението в случаите, когато е констатирано такова;

2. изпращане на съдържателя се в сигнала информация на компетентните институции, органи, служби или агенции на Европейския съюз с цел последващо разследване, когато това е предвидено в актове на Европейския съюз; в тези случаи сигнализиращото лице се уведомява за препращането в 7-дневен срок;

3. сезиране на прокуратурата в случаите на констатирано престъпление;

4. предприемане на мерки за защита на лицето, подало сигнала;

5. прекратяване на проверката:

а) когато нарушението, за което е подаден сигналът, е очевидно маловажно и не налага предприемането на допълнителни последващи действия; приключването не засяга други задължения или приложими процедури във връзка с нарушението, за което е подаден сигнал, нито защитата по този закон по отношение на вътрешното или външното подаване на сигнали;

б) по повтарящ се сигнал, който не съдържа нова информация от съществено значение за нарушение, по отношение на което вече има приключила проверка, освен ако нови правни или фактически обстоятелства не дават основание за предприемането на последващи действия;

в) с предприемане на действията по т. 1 – 4.

(2) В случаите по ал. 1 Комисията разглежда предложения доклад в закрито заседание и се произнася с решение, което подлежи на обжалване от заинтересованите лица по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Доклад на Комисията

Чл. 26. (1) Комисията се произнася с доклад за предприетите действия в срок не по-дълъг от три месеца или в надлежно обосновани случаи – 6 месеца, от получаването на сигнала.

(2) Докладът по ал. 1 включва описание на информацията, съдържаща се в сигнала, предприетите действия, окончателните резултати от проверката по сигнала и взетото решение по чл. 25, ал. 1.

(3) Докладът на Комисията се съобщава на сигнализиращото лице и на засегнатото лице чрез служителя по чл. 22 в сроковете по чл. 23, ал. 1, т. 2.

Възможност за разглеждане на сигнал с приоритет

Чл. 27. (1) В случай на множество постъпващи сигнали Комисията може да вземе решение за разглеждане с приоритет на сигналите за тежки нарушения.

(2) Условието и редът за разглеждане с приоритет на сигнали за тежки нарушения се приемат от Комисията.

Взаимодействие между органите, приемащи сигнали

Чл. 28. (1) В случай че сигнал за нарушения на българското законодателство или на правото на Европейския съюз е постъпил директно в някой от органите по чл. 20, съответният ръководител е длъжен незабавно да препрати сигнала до Комисията по съответния канал за външно подаване на сигнали. В случай че сигналът е попаднал при служители, различни от служителите, отговарящи за разглеждането на сигнали, на получилите го служители се забранява да разкриват всякаква информация, чрез която би могла да се установи самоличността на сигнализиращото или засегнатото лице, а сигналът се препраща незабавно, без изменение, на служителите, отговарящи за разглеждането на сигналите.

(2) Контактът със сигнализиращото лице се установява незабавно, но не по-късно от 7 дни, от Комисията чрез звеното – канал за външно подаване на сигнали, което уведомява подателя за промяната в адресата на неговия сигнал.

(3) Работата по сигнала може да бъде възложена на същия орган, при който сигналът е бил подаден първоначално, ако той е компетентен по случая, под ръководството и надзора на Комисията и при спазване на процедурите, предвидени в този закон.

Регистър на сигналите. Преглед на процедурите

Чл. 29. (1) Комисията създава и поддържа регистър на сигналите съгласно разпоредбите на чл. 18, ал. 2 и 3. Регистърът на комисията е свързан и може да получава информация от регистрите на задължените субекти по чл. 20, както и да предава информация към тях при необходимост.

(2) Комисията ежегодно изпраща на Европейската комисия информация за:

1. броя на постъпилите сигнали;
2. броя на извършените проверки и резултатите от тях;
3. отчет за финансовите постъпления от събраните глоби и имуществени санкции и оценка при установени финансови щети.

(3) Най-малко веднъж годишно Комисията организира обща среща с органите по чл. 20, на която се анализира дейността по работа със сигналите, както и с цел събиране на статистическите данни за нуждите на изготвянето на доклада по ал. 2.

(4) Комисията публикува на интернет страницата си информацията по ал. 2 при спазване изискванията за защита на личните данни и на Закона за защита на класифицираната информация.

(5) Комисията редовно и най-малко веднъж на три години преразглежда своите правила за външно подаване на сигнали и за последващи действия по тях, извършва анализ на практиката по прилагането на този закон и при необходимост актуализира правилата.

Външен одит

Чл. 30. (1) Комисията подлежи на външен одит по отношение изпълнението на задълженията по този закон и коректната работа със сигналите и защитата на техните податели. Одитът се извършва от Омбудсмана на Република България.

(2) Омбудсманът извършва проверка на място на работата на звеното – външен канал за подаване на сигнали, която включва преглед за спазването на сроковете за обработка на сигналите, качеството на взаимодействие между Комисията и другите компетентни органи по чл. 20, съответствието на регистрите със закона и други аспекти от дейността на Комисията, позволяващи оценка на нейната ефективност по отношение на работата със сигналите. При извършването на проверката се осигурява пълен достъп до работата на звеното по чл. 22.

(3) Омбудсманът приема и разглежда жалби срещу Комисията на лица, подали сигнали, включително за неосигурена защита или нарушения на поверителността на информацията за тях.

(4) Омбудсманът включва информация за извършените от него одитни проверки на дейността на Комисията по изпълнение на разпоредбите на този закон в ежегодния си доклад, който представя пред Народното събрание.

Раздел III

Допълнителни правила, приложими за вътрешното и външното подаване на сигнали

Задължение за поверителност

Чл. 31. (1) Задължените субекти по чл. 12, ал. 1 и Комисията предприемат съответни

мерки за защита на информацията, свързана с подадените сигнали за нарушения, и за защита на самоличността на сигнализиращите лица, като осигуряват достъп до информацията единствено на служителите, на които тези данни са необходими за изпълняване на служебните им задължения.

(2) Предаването на данни и позоваването на обстоятелства от Комисията и задължените субекти по чл. 12, ал. 1 не може да разкрива пряко или косвено самоличността на сигнализиращото лице, както и да създаде предположение за неговата самоличност.

(3) Алинеи 1 и 2 се прилагат и за защита на самоличността на засегнатите лица.

(4) Разкриването на самоличността или информацията по ал. 1 се допуска само при изрично писмено съгласие на сигнализиращото лице.

(5) Независимо от предвиденото в ал. 1 самоличността на сигнализиращото лице и всяка друга информация, от която може пряко или непряко да се узнае неговата самоличност, може да бъде разкрита само когато това е необходимо и пропорционално задължение, наложено от българското законодателство или от правото на Европейския съюз в контекста на разследвания от национални органи или на съдебни производства, включително с оглед на гарантиране правото на защита на засегнатото лице.

(6) В случаите по ал. 5, преди разкриването на самоличността или на информацията по ал. 1, задължените субекти по чл. 12, ал. 1 или Комисията уведомяват сигнализиращото лице за необходимостта от разкриването им. Уведомлението е писмено и се мотивира. Сигнализиращото лице не се уведомява, когато с това се застрашава разследването или съдебното производство.

(7) Комисията и служителите, които получават информация за нарушение, която включва търговски тайни, са длъжни да не използват или разкриват търговски тайни за целите, които надхвърлят необходимото за предприемане на последващи действия.

Обработване на лични данни

Чл. 32. (1) Всяко обработване на лични данни, извършено по силата на този закон, включително обмен или предаване на лични данни от компетентните органи, се извършва в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679 и Директива (ЕС) 2016/680, а когато в предаването участват институции, органи, служби или агенции на Европейския съюз – в съответствие с Регламент (ЕС) 2018/1725, както и със Закона за защита на личните данни.

(2) Не се събират лични данни, които явно не са от значение за разглеждане на конкретния сигнал, а ако бъдат случайно събрани, се заличават.

Г л а в а т р е т а

МЕРКИ ЗА ОСИГУРЯВАНЕ НА ЗАЩИТА

Забрана за ответни действия спрямо лицата, които са подали сигнал или публично са оповестили информация за нарушение

Чл. 33. (1) Забранява се всяка форма на ответни действия спрямо лицата, посочени в чл. 5, имащи характера на репресия и поставящи ги в неблагоприятно положение, както и заплахи или опити за такива действия, включително под формата на:

1. временно отстраняване, уволнение или прилагане на друго основание за прекратяване на правоотношението, по което лице полага наемен труд;

2. понижаване в длъжност или забавяне на повишение в длъжност;

3. изменение на мястото или характера на работата, продължителността на работното време или намаляване на възнаграждението;

4. отказ за осигуряване на обучение за поддържане и повишаване на професионалната квалификация на работника или служителя;

5. отрицателна оценка на работата, включително в препоръка за работа;

6. прилагане на имуществена и/или дисциплинарна отговорност, включително налагане на дисциплинарни наказания;

7. принуда, отхвърляне, заплашване за предприемане на ответни действия или действия, изразени физически, словесно или по друг начин, които имат за цел накръняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна професионална среда;

8. пряка или непряка дискриминация, неравностойно или неблагоприятно третиране;

9. отнемане на възможност за преминаване от срочен трудов договор на трудов договор за неопределено време, когато работникът или служителят е имал законно право да му бъде предложена постоянна работа;

10. предсрочно прекратяване на срочен трудов договор или отказ за повторно сключване, когато такова е допустимо по закон;

11. вреди, включително за репутацията на лицето, по-специално в социалните мрежи, или финансови загуби, включително загуба на бизнес и загуба на доход;

12. включване в списък, изготвен въз основа на официално или неофициално споразумение, в сектор или в отрасъл, което може да доведе до това лицето да не може да постъпи на работа или да не може да достави стока или услуга в този сектор или отрасъл (черен списък);

13. предсрочно прекратяване или разваляне на договор за доставка на стоки или услуги, когато лицето е доставчик;

14. прекратяване на лиценз или разрешение;

15. насочване на лицето към извършване на медицински преглед.

(2) Компетентните органи по чл. 20, ал. 1 дават задължителни предписания за преуस्ता-

новяване на увреждащите действия по ал. 1 до приключване на извършената от тях проверка.

Отговорност за вреди

Чл. 34. В случай на нарушение на забрана по чл. 33 сигнализиращото лице има право на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди.

Мерки за подкрепа

Чл. 35. (1) Лицата по чл. 5 имат право на достъп до следните мерки за подкрепа:

1. безплатни и достъпни информация и съвети относно процедурите и мерките за защита по чл. 36, 37, 38 и 39;

2. помощ пред всеки орган, необходима за тяхната защита срещу репресивни ответни действия, включително чрез надлежно съобщаване на факта, че имат право на защита по този закон;

3. правна помощ в наказателни, граждански, административни и в международни спорове по граждански дела, свързани със защитата на сигнализиращото лице във връзка с подадения от него сигнал или оповестената информация, в съответствие със Закона за правната помощ;

4. извънсъдебно разрешаване на презгранични спорове чрез медиация в съответствие със Закона за медиацията.

(2) Мерките по ал. 1, т. 1 и 2 се предоставят от Комисията, мерките по т. 3 – от Националното бюро за правна помощ, а мерките по т. 4 – от медиатор, вписан в Единния регистър на медиаторите.

Освобождаване от отговорност

Чл. 36. (1) Сигнализиращите лица не носят отговорност за придобиването на информацията, за която е подаден сигналът или която е публично оповестена, или за достъпа до нея, при условие че това придобиване или този достъп не съставлява самостоятелно престъпление.

(2) Сигнализиращите лица не носят отговорност за нарушаване на ограниченията за разкриване на информация, предвидени с договор, закон или подзаконов нормативен акт или административен акт, при условие че имат основателни причини да считат, че подаването на сигнал или публичното оповестяване на информацията е било необходимо за разкриване на нарушението.

(3) Когато лице подава сигнал или публично оповестява информация за нарушения, попадащи в обхвата на този закон, и тази информация включва търговска тайна и когато това лице отговаря на условията на този закон, това подаване на сигнал или публично оповестяване се счита за правомерно по смисъла на чл. 7, ал. 2 от Закона за защита на търговската тайна.

Вреди, причинени на частноправни субекти

Чл. 37. Вреди, причинени на сигнализиращото лице във връзка с подадения от него сигнал или публично оповестената информация, се

считат за причинени умишлено до доказване на противното.

Възможност за прекратяване на съдебно производство

Чл. 38. Когато срещу лице има образувано наказателно, гражданско или административно производство във връзка с подаден от него сигнал или публично оповестена информация, то има право да поиска прекратяване на това производство, ако е имало основателна причина да предполага, че подаването на сигнала или публичното оповестяване на информацията са били необходими за разкриване на нарушение.

Защита на засегнатите лица

Чл. 39. (1) Засегнатото лице се ползва в пълна степен от правото си на защита и на справедлив процес, както и от презумпцията за невиновност, включително да бъде изслушано, и от правото си на достъп до отнасящите се до него документи.

(2) Засегнатото лице има право на обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, когато е установено, че лицето по чл. 5 съзнателно е подало сигнал с невярна информация или публично е оповестило невярна информация, както и когато според обстоятелствата е било длъжно да предположи, че информацията е невярна.

Отговорност за действие или бездействие, което не е свързано с подаването на сигнала

Чл. 40. (1) Сигнализиращото лице носи отговорност съгласно българското законодателство и правото на Съюза за действие или бездействие, което не е свързано с подаването на сигнала или не е необходимо за разкриване на нарушението.

(2) В случай на съдебен или административен процес, в който лице твърди, че е било обект на ответни действия по чл. 33, трябва да бъде доказано, че тези действия са реакция именно на подаден от него сигнал. Не следва да се приема, че ответното действие е извършено като реакция на подаден от лицето сигнал, ако преценката на всички обстоятелства сочи, че за прилагането на мярката наложилото я лице има друго законно основание.

Г л а в а ч е т в ъ р т а

АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 41. (1) Наказва се с глоба в размер от 1000 до 5000 лв., освен ако не подлежи на по-тежко наказание, лице, което не изпълни задължение по чл. 13, ал. 1 и 2.

(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено от юридическо лице или едноличен търговец, се налага имуществена санкция в размер от 5000 до 20 000 лв.

(3) За повторно нарушение по ал. 1 и 2 наказанието е глоба от 5000 до 10 000 лв. или

имуществена санкция в размер от 10 000 до 30 000 лв.

Чл. 42. Наказва се с глоба в размер от 400 до 4000 лв., освен ако не подлежи на по-тежко наказание, лице, което:

1. възпрепятства или се опитва да възпрепятства подаването на сигнал, подаден в изпълнение на целта на този закон;

2. в законоустановения срок не предприеме необходимите последващи действия по чл. 17, ал. 1, т. 1 – 3 във връзка със сигнала или умишлено ги забави;

3. в законоустановения срок не предостави информация за последващите действия на лицето, подало сигнала по чл. 16, т. 4.

Чл. 43. Наказва се с глоба в размер от 2000 до 8000 лв., освен ако не подлежи на по-тежко наказание, лице, което:

1. предприема действие с цел репресия срещу лицето, подало сигнала, или срещу лице, свързано с него, по чл. 33;

2. инициира производство, ако се извършва само с намерение да се увреди сигнализиращото лице.

Чл. 44. Наказва се с глоба в размер от 400 до 4000 лв., освен ако не подлежи на по-тежко наказание, лице, което нарушава задълженията по чл. 31.

Чл. 45. Когато е установено, че лицето съзнателно е подало сигнал или е оповестило публично невярна информация, се наказва с глоба от 3000 до 7000 лв. Правото на засегнатото лице да претендира обезщетение за претърпени вреди се запазва.

Чл. 46. (1) Актовете за установяване на нарушенията се съставят от определени от председателя на Комисията длъжностни лица, а наказателните постановления се издават от председателя на Комисията.

(2) Съставянето на актовете, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

Чл. 47. Глобите и имуществените санкции се внасят в приход на държавния бюджет.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. По смисъла на този закон:

1. „Нарушения“ са действия или бездействия, които са:

а) незаконосъобразни и са свързани с българското законодателство или актовете на Европейския съюз в областите, посочени в чл. 3, или

б) противоречат на предмета или целта на правилата в актовете на Европейския съюз и областите, посочени в чл. 3.

2. „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други

подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово и служебно правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие – ползвател.

3. „Информация за нарушение“ е информация, включително основателни подозрения, за действителни или потенциални нарушения, които са извършени или е много вероятно да бъдат извършени в организацията, в която работи или е работило сигнализиращото лице, или в друга организация, с която то е или е било в контакт по време на работата си, както и за опити за прикриване на нарушения.

4. „Работен контекст“ са настоящи или минали работни дейности в публичния или в частния сектор, чрез които, независимо от тяхното естество, лицата получават информация за нарушения и в рамките на които тези лица могат да бъдат подложени на репресивни ответни действия, ако подадат такава информация.

5. „Засегнато лице“ е физическо или юридическо лице, което се посочва при подаването на сигнала или при публичното оповестяване на информацията като лице, на което се приписва нарушението или с което това лице е свързано.

6. „Обратна информация“ е предоставянето на сигнализиращото лице на информация за действието, което е предвидено или е вече предприето като последващо действие, както и за основанията за въпросното последващо действие.

7. „Отхвърляне“ е действие или бездействие с цел изолиране на лицето, подало сигнал или публично оповестило информацията за нарушение от професионалната среда.

8. „Предприятие“ е всяко физическо лице, юридическо лице или гражданско дружество, което извършва стопанска дейност, независимо от собствеността, правната и организационната си форма.

9. „Лица, свързани със сигнализиращото лице“ са трети лица, които могат да бъдат подложени на репресивни ответни действия в работен контекст, като колеги или роднини без ограничение в степените.

10. „Повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което лицето е било наказано за същото по вид нарушение.

11. „Ответни действия“ са всяко пряко или непряко действие или бездействие, което настъпва в работен контекст, предизвикано е от вътрешно или външно подаване на сигнал или от публично оповестяване, и което причинява или може да причини неблагоприятни последици, увреждащи сигнализиращото лице.

12. „Последващи действия“ са всяко действие, предприето от лицето, приемащо сигнал, или от компетентен орган с цел оценка на точността на представените в сигнала твър-

дения и по целесъобразност с цел третиране на сигнализираното нарушение, включително чрез действия като вътрешна анкета, разследване, наказателно преследване, действия за обезпечаване на средства или приключване на процедурата.

13. „Достатъчно данни“ са данни, от които може да се направи основателно предположение за извършено нарушение, което попада в приложното поле на този закон.

14. „Очевидно маловажно нарушение“ е налице, когато извършеното нарушение разкрива явно незначителна степен на обществена опасност с оглед на липсата или незначителността на вредните последици.

15. „Тежко нарушение“ е налице, когато извършеното нарушение оказва или би могло да окаже значително и трайно във времето отрицателно въздействие върху обществения интерес.

16. „Вътрешно подаване на сигнал“ е устно или писмено съобщаване на информацията за нарушенията в рамките на даден правен субект в частния или публичния сектор.

17. „Външно подаване на сигнал“ е устно или писмено съобщаване на информацията за нарушенията на компетентните органи.

18. „Граен носител“ е всеки носител на информация, даващ възможност на задължените субекти по чл. 12, ал. 1 или на Комисията да съхранява информация, която позволява лесното ѝ използване в бъдеще за период, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация.

19. „Неприкосновеност на личния живот“ е всяко вмешателство в личното пространство по смисъла на Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 г. относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ, L 201/37 от 31 юли 2002 г.).

§ 2. Законът въвежда изискванията на Директива (ЕС) 2019/1937 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2019 г. относно защитата на лицата, които подават сигнали за нарушения на правото на Съюза (ОВ, L 305/17 от 26 ноември 2019 г.), изменена с Регламент (ЕС) 2020/1503 на Европейския парламент и на Съвета от 7 октомври 2020 г. относно европейските доставчици на услуги за колективно финансиране на предприятията и за изменение на Регламент (ЕС) 2017/1129 и на Директива (ЕС) 2019/1937 (ОВ, L 347/1, 20 октомври 2020 г.).

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 3. В Закона за защита на личните данни (обн., ДВ, бр. 1 от 2002 г.; изм., бр. 70 и 93 от 2004 г., бр. 43 и 103 от 2005 г., бр. 30 и 91 от

2006 г., бр. 57 от 2007 г., бр. 42 от 2009 г., бр. 94 и 97 от 2010 г., бр. 39, 81 и 105 от 2011 г., бр. 15 от 2013 г., бр. 81 от 2016 г., бр. 85 и 103 от 2017 г., бр. 7 от 2018 г., бр. 17 от 2019 г.; Решение № 8 на Конституционния съд от 2019 г. – бр. 93 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 7, ал. 4, изречение първо след думите „Националният статистически институт“ се поставя запетая и се добавя „завишени с 20 на сто“.

2. В чл. 9 се създава ал. 5:

„(5) Заседанията на комисията, на които се вземат решения в изпълнение на Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, са закрити.“

3. Член 10б се изменя така:

„Чл. 10б. (1) Комисията изпълнява функциите на централен орган за външно подаване на сигнали по смисъла на Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения.

(2) На комисията може да се възлагат други задачи и правомощия само със закон.“

4. В чл. 25е, ал. 2 накрая се поставя запетая и се добавя „в сроковете по чл. 12, параграфи 3 и 4, и при условията на параграфи 5 и 6 от Регламент (ЕС) 2016/679, освен ако друго не е предвидено в закон.“

5. В чл. 38:

а) създава се нова ал. 7:

„(7) Жалба по ал. 1 може да бъде оттеглена до изтичане на срока за обжалване на решението на комисията по ал. 3 и 4.“;

б) досегашната ал. 7 става ал. 8.

6. В чл. 85:

а) в ал. 2 думите „чл. 12а, ал. 2“ се заменят с „чл. 12а, ал. 1, чл. 25г, чл. 25е, ал. 2“;

б) създава се ал. 7:

„(7) За нарушение по ал. 2 може да се наложи и/или принудителна административна мярка по чл. 58, параграф 2, букви „а“ – „з“ и „й“ от Регламент (ЕС) 2016/679.“

§ 4. В Закона за правната помощ (обн., ДВ, бр. 79 от 2005 г.; изм., бр. 105 от 2005 г., бр. 17 и 30 от 2006 г., бр. 42 от 2009 г., бр. 32, 97 и 99 от 2010 г., бр. 9, 82 и 99 от 2011 г., бр. 82 от 2012 г., бр. 15 и 28 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 97 от 2016 г., бр. 13 и 63 от 2017 г., бр. 7, 56, 77 и 92 от 2018 г., бр. 24 и 101 от 2019 г. и бр. 102 от 2022 г.) в чл. 8 се създава т. 14:

„14. осъществява правна помощ в наказателни, граждански, административни и в международни спорове по граждански дела във връзка с подаден сигнал или публично оповестената информация при условията и по реда на Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения.“

§ 5. В Закона за омбудсмана (обн., ДВ, бр. 48 от 2003 г.; изм., бр. 30 и 68 от 2006 г., бр. 42 от

2009 г., бр. 97 от 2010 г., бр. 29 от 2012 г., бр. 15 от 2013 г. и бр. 7 и 20 от 2018 г.) в чл. 19, ал. 1 се създава т. 14:

„14. извършва външен одит на дейността по работа със сигнали и защита на сигнализиращите лица по Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения.“

§ 6. Средствата, необходими за покриване на разходите за изпълнение на възложените със закона дейности, се осигуряват по бюджетите на Комисията за защита на личните данни и омбудсмана от Министерството на финансите. При необходимост председателят на Комисията за защита на личните данни и омбудсманът могат да отправят предложение до министъра на финансите за осигуряване на допълнителни средства за обезпечаване на възложените дейности.

§ 7. Комисията за защита на личните данни дава указания по прилагането на закона на всички задължени субекти и контролира изпълнението от тяхна страна на неговите разпоредби.

§ 8. В тримесечен срок от обнародването на този закон в „Държавен вестник“ Комисията за защита на личните данни привежда в съответствие с него правилника за дейността си.

§ 9. В 6-месечен срок от обнародването на този закон в „Държавен вестник“ Комисията за защита на личните данни приема наредбата по чл. 19, ал. 1, т. 3 и указанията към задължените субекти по чл. 12, ал. 1, разработва модел на регистър на сигналите и формуляр за приемане на сигнали, които се предоставят безплатно за използване на всички задължени субекти.

§ 10. Законът влиза в сила три месеца след обнародването му в „Държавен вестник“, като глава втора, раздел I с чл. 12 – 18 се прилагат по отношение на работодателите в частния сектор, които имат между 50 и 249 работници или служители, от 17 декември 2023 г.

Законът е приет от 48-ото Народно събрание на 27 януари 2023 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:

Вежди Рашидов

Приложение
към чл. 3, ал. 1 и 3

Част I

А. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „а“ – обществени поръчки:

1. Правила за възлагането на обществени поръчки и на договори за концесия, за възлагането на договори в областта на отбраната и сигурността и за възлагането на договори от субекти, извършващи дейност в секторите на водата, енергетиката, транспорта и пощенските услуги, и всякакви други договори, както е посочено във:

а) Директива 2014/23/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 г. за възлагане на договори за концесия (ОВ, L 94, 28.3.2014 г., стр. 1);

б) Директива 2014/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 г. за обществените поръчки и за отмяна на Директива 2004/18/ЕО (ОВ, L 94, 28.3.2014 г., стр. 65);

в) Директива 2014/25/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 г. относно възлагането на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги, и за отмяна на Директива 2004/17/ЕО (ОВ, L 94, 28.3.2014 г., стр. 243);

г) Директива 2009/81/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. относно координирането на процедурите за възлагане на някои поръчки за строителство, доставки и услуги от възлагащи органи или възложители в областта на отбраната и сигурността и за изменение на директиви 2004/17/ЕО и 2004/18/ЕО (ОВ, L 216, 20.8.2009 г., стр. 76).

2. Процедури за преразглеждане, уредени със:

а) Директива 92/13/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно прилагането на правилата на Общността по възлагане на обществени поръчки на субекти, извършващи дейност във водния, енергийния, транспортния и телекомуникационния сектор (ОВ, L 76, 23.3.1992 г., стр. 14);

б) Директива 89/665/ЕИО на Съвета от 21 декември 1989 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прилагането на производства по обжалване при възлагането на обществени поръчки за доставки и за строителство (ОВ, L 395, 30.12.1989 г., стр. 33).

Б. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „б“ – финансови услуги, продукти и пазари и предотвратяване на изпирането на пари и финансирането на тероризма:

Правила за установяване на регулаторна и надзорна рамка и защита на потребителите и инвеститорите в областта на финансови услуги на Съюза и капиталовите пазари, банкирането, кредитирането, инвестициите, застраховането и презастраховането, професионалните или личните пенсии, продуктите, ценните книжа, инвестиционните фондове, услугите в сферата на плащанията и дейностите, изброени в приложение I към Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ, L 176, 27.6.2013 г., стр. 338), както е посочено във:

а) Директива 2009/110/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. относно предприемането, упражняването и пруденциалния надзор на дейността на институциите за електронни пари и за изменение на директиви 2005/60/ЕО и 2006/48/ЕО, и за отмяна на Директива 2000/46/ЕО (ОВ, L 267, 10.10.2009 г., стр. 7);

б) Директива 2011/61/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2011 г. относно лицата, управляващи алтернативни инвестиционни фондове, и за изменение на директиви 2003/41/ЕО и 2009/65/ЕО и на регламенти (ЕО) № 1060/2009 и (ЕС) № 1095/2010 (ОВ, L 174, 1.7.2011 г., стр. 1);

в) Регламент (ЕС) № 236/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 14 март 2012 г. относно късите продажби и някои аспекти на суапите за кредитно неизпълнение (ОВ, L 86, 24.3.2012 г., стр. 1);

г) Регламент (ЕС) № 345/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2013 г. относно европейските фондове за рисков капитал (ОВ, L 115, 25.4.2013 г., стр. 1);

д) Регламент (ЕС) № 346/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2013 г. относно европейски фондове за социално предприемачество (ОВ, L 115, 25.4.2013 г., стр. 18);

е) Директива 2014/17/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014 г. относно договорите за кредити за жилищни недвижими имоти за потребители и за изменение на директиви 2008/48/ЕО и 2013/36/ЕС и Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ, L 60, 28.2.2014 г., стр. 34);

ж) Регламент (ЕС) № 537/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно специфични изисквания по отношение на задължителния одит на предприятия от обществен интерес и за отмяна на Решение 2005/909/ЕО на Комисията (ОВ, L 158, 27.5.2014 г., стр. 77);

з) Регламент (ЕС) № 600/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. относно пазарите на финансови инструменти и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ, L 173, 12.6.2014 г., стр. 84);

и) Директива (ЕС) 2015/2366 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2015 г. за платежните услуги във вътрешния пазар, за изменение на директиви 2002/65/ЕО, 2009/110/ЕО и 2013/36/ЕС и Регламент (ЕС) № 1093/2010 и за отмяна на Директива 2007/64/ЕО (ОВ, L 337, 23.12.2015 г., стр. 35);

к) Директива 2004/25/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 г. относно предложенията за поглъщане (ОВ, L 142, 30.4.2004 г., стр. 12);

л) Директива 2007/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно упражняването на някои права на акционерите на дружества, допуснати до регулиран пазар (ОВ, L 184, 14.7.2007 г., стр. 17);

м) Директива 2004/109/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 2004 г. относно хармонизиране на изискванията за прозрачност по отношение на информацията за издателите, чиито ценни книжа са допуснати за търгуване на регулиран пазар, и за изменение на Директива 2001/34/ЕО (ОВ, L 390, 31.12.2004 г., стр. 38);

н) Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно извънборсовите деривати, централните контрагенти и регистрите на трансакции (ОВ, L 201, 27.7.2012 г., стр. 1);

о) Регламент (ЕС) 2016/1011 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 г. относно индекси, използвани като бенчмаркове за целите на финансови инструменти и финансови договори или за измерване на резултатите на инвестиционни фондове, и за изменение на директиви 2008/48/ЕО и 2014/17/ЕС и на Регламент (ЕС) № 596/2014 (ОВ, L 171, 29.6.2016 г., стр. 1);

п) Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност (Платежоспособност II) (ОВ, L 335, 17.12.2009 г., стр. 1);

р) Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за създаване на рамка за възстановяване и реструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ, L 173, 12.6.2014 г., стр. 190);

с) Директива 2002/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2002 г. относно допълнителния надзор на кредитните институции, застрахователните предприятия и на инвестиционните посредници към един финансов конгломерат и за изменение на директиви 73/239/ЕИО, 79/267/ЕИО, 92/49/ЕИО, 92/96/ЕИО, 93/6/ЕИО и 93/22/ЕИО на Съвета и директиви 98/78/ЕО и 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ, L 35, 11.2.2003 г., стр. 1);

т) Директива 2014/49/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно схемите за гарантиране на депозити (ОВ, L 173, 12.6.2014 г., стр. 149);

у) Директива 97/9/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 3 март 1997 г. относно схемите за компенсиране на инвеститорите (ОВ, L 84, 26.3.1997 г., стр. 22);

ф) Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ, L 176, 27.6.2013 г., стр. 1);

х) Регламент (ЕС) 2020/1503 на Европейския парламент и на Съвета от 7 октомври 2020 г. относно европейските доставчици на услуги за колективно финансиране за бизнеса и за изменение на Регламент (ЕС) 2017/1129 и на Директива (ЕС) 2019/1937 (ОВ, L 347, 20.10.2020 г., стр. 1).

В. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „в“ – безопасност и съответствие на продуктите:

1. Изисквания за безопасност и съответствие по отношение на продуктите, които се пускат на пазара на Съюза, определени и уредени със:

а) Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 3 декември 2001 г. относно общата безопасност на продуктите (ОВ, L 11, 15.1.2002 г., стр. 4);

б) Законодателство на Съюза за хармонизация, свързано с промишлените продукти, включително изисквания за етикетирание, различни от храна, фураж, лекарствени продукти за хуманна и ветеринарна употреба, живи растения и животни, продукти с човешки произход и растителни и животински продукти, пряко свързани с тяхното бъдещо възпроизводство, изброени в приложения I и II към Регламент (ЕС) 2019/1020 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 г. относно надзора на пазара и проверките на съответствието на продуктите и за изменение на Директива 2004/42/ЕО и регламенти (ЕО) № 765/2008 и (ЕС) № 305/2011 (ОВ, L 169, 25.6.2019 г., стр. 1);

в) Регламент (ЕС) 2018/858 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2018 г. относно одобряването и надзора на пазара на моторни превозни средства и техните ремаркета, както и на системи, компоненти и отделни технически възли, предназначени за такива превозни средства, за изменение на регламенти (ЕО) № 715/2007 и (ЕО) № 595/2009 и за отмяна на Директива 2007/46/ЕО (ОВ, L 151, 14.6.2018 г., стр. 1 – 218).

2. Правила за предлагане на пазара и употреба на чувствителни и опасни продукти, както е посочено във:

а) Директива 2009/43/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 май 2009 г. за опростяване на реда и условията за трансфер на продукти, свързани с отбраната, вътре в Общността (ОВ, L 146, 10.6.2009 г., стр. 1);

б) Директива 91/477/ЕИО на Съвета от 18 юни 1991 г. относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие (ОВ, L 256, 13.9.1991 г., стр. 51);

в) Регламент (ЕС) 2019/1148 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 г. за предлагането на пазара и употребата на прекурсори на взривни вещества, за изменение на Регламент (ЕО) № 1907/2006 и за отмяна на Регламент (ЕС) № 98/2013 (ОВ, L 186, 11.7.2019 г., стр. 1 – 20).

Г. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „г“ – безопасност на транспорта:

1. Изисквания за безопасност в сектора на железопътния транспорт, уредени с Директива (ЕС) 2016/798 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 г. относно безопасността на железопътния транспорт (ОВ, L 138, 26.5.2016 г., стр. 102).

2. Изисквания за безопасност в сектора на гражданското въздухоплаване, уредени с Регламент (ЕС) № 996/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно разследването и предотвратяването на произшествия и инциденти в гражданското въздухоплаване и за отмяна на Директива 94/56/ЕО (ОВ, L 295, 12.11.2010 г., стр. 35).

3. Изисквания за безопасност в сектора на автомобилния транспорт, уредени със:

а) Директива 2008/96/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно управлението на безопасността на пътните инфраструктури (ОВ, L 319, 29.11.2008 г., стр. 59);

б) Директива 2004/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно минималните изисквания за безопасност за тунелите на трансевропейската пътна мрежа (ОВ, L 167, 30.4.2004 г., стр. 39);

в) Регламент (ЕО) № 1071/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 г. за установяване на общи правила относно условията, които трябва да бъдат спазени за упражняване на професията автомобилен превозвач, и за отмяна на Директива 96/26/ЕО на Съвета (ОВ, L 300, 14.11.2009 г., стр. 51).

4. Изисквания за безопасност в морския сектор, уредени със:

а) Регламент (ЕО) № 391/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. относно общи правила и стандарти за организациите за проверка и преглед на кораби (ОВ, L 131, 28.5.2009 г., стр. 11);

б) Регламент (ЕО) № 392/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. относно отговорността на превозвачите на пътници по море в случай на произшествия (ОВ, L 131, 28.5.2009 г., стр. 24);

в) Директива 2014/90/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно морското оборудване и за отмяна на Директива 96/98/ЕО на Съвета (ОВ, L 257, 28.8.2014 г., стр. 146);

г) Директива 2009/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. за определяне на основните принципи, които уреждат разследването на произшествия в областта на морския транспорт, и за изменение на Директива 1999/35/ЕО на Съвета и Директива 2002/59/ЕО (ОВ, L 131, 28.5.2009 г., стр. 114);

д) Директива 2008/106/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно минималното ниво на обучение на морските лица (ОВ, L 323, 3.12.2008 г., стр. 33);

е) Директива 98/41/ЕО на Съвета от 18 юни 1998 г. относно регистрацията на лица, които плават на борда на пътнически кораби, които оперират по направление към или от пристанища на държавите – членки от Общността (ОВ, L 188, 2.7.1998 г., стр. 35);

ж) Директива 2001/96/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 декември 2001 г. относно установяване на хармонизирани изисквания и процедури за безопасното товарене и разтоварване на кораби за насипни товари (ОВ, L 13, 16.1.2002 г., стр. 9).

5. Изисквания за безопасност, уредени с Директива 2008/68/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 септември 2008 г. относно вътрешния превоз на опасни товари (ОВ, L 260, 30.9.2008 г., стр. 13).

Д. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „д“ – опазване на околната среда:

1. Всяко престъпление срещу опазването на околната среда, така както е определено от Директива 2008/99/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно защита на околната среда чрез наказателното право (ОВ, L 328, 6.12.2008 г., стр. 28), или всяко незаконно деяние, нарушаващо законодателството, посочено в приложенията към Директива 2008/99/ЕО.

2. Правила относно околната среда и климата, както е посочено във:

а) Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 г. за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ, L 275, 25.10.2003 г., стр. 32);

б) Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО (ОВ, L 140, 5.6.2009 г., стр. 16);

в) Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 г. относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО (ОВ, L 315, 14.11.2012 г., стр. 1);

г) Регламент (ЕС) № 525/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2013 г. относно механизъм за мониторинг и докладване на емисиите на парникови газове и за докладване на друга информация, свързана с изменението на климата, на национално равнище и на равнището на Съюза и за отмяна на Решение № 280/2004/ЕО (ОВ, L 165, 18.6.2013 г., стр. 13);

д) Директива (ЕС) 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (ОВ, L 328, 21.12.2018 г., стр. 82).

3. Правила относно устойчивото развитие и управлението на отпадъците, както е посочено във:

а) Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно отпадъците и за отмяна на определени директиви (ОВ, L 312, 22.11.2008 г., стр. 3);

б) Регламент (ЕС) № 1257/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 20 ноември 2013 г. относно рециклирането на кораби и за изменение на Регламент (ЕО) № 1013/2006 и Директива 2009/16/ЕО (ОВ, L 330, 10.12.2013 г., стр. 1);

в) Регламент (ЕС) № 649/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно износа и вноса на опасни химикали (ОВ, L 201, 27.7.2012 г., стр. 60).

4. Правила относно замърсяването на морските води, на въздуха и шумовото замърсяване, както е посочено във:

а) Директива 1999/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно наличието на потребителска информация за разхода на гориво и емисиите на CO₂ по отношение на търговията с нови леки автомобили (ОВ, L 12, 18.1.2000 г., стр. 16);

б) Директива 2001/81/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2001 г. относно националните тавани за емисии на някои атмосферни замърсители (ОВ, L 309, 27.11.2001 г., стр. 22);

в) Директива 2002/49/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 юни 2002 г. относно оценката и управлението на шума в околната среда (ОВ, L 189, 18.7.2002 г., стр. 12);

г) Регламент (ЕО) № 782/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 14 април 2003 г. относно забраната за използване на органотични съединения на корабите (ОВ, L 115, 9.5.2003 г., стр. 1);

д) Директива 2004/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 г. относно екологичната отговорност по отношение на предотвратяването и отстраняването на екологичните щети (ОВ, L 143, 30.4.2004 г., стр. 56);

е) Директива 2005/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 г. относно замърсяване от кораби и налагане на санкции при нарушения (ОВ, L 255, 30.9.2005 г., стр. 11);

ж) Регламент (ЕО) № 166/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 януари 2006 г. за създаване на Европейски регистър за изпускането и преноса на замърсители и за изменение на директиви 91/689/ЕИО и 96/61/ЕО на Съвета (ОВ, L 33, 4.2.2006 г., стр. 1);

з) Директива 2009/33/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. за насърчаването на чисти и енергийно ефективни пътни превозни средства (ОВ, L 120, 15.5.2009 г., стр. 5);

и) Регламент (ЕО) № 443/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. за определяне на стандарти за емисиите от нови леки пътнически автомобили като част от

цялостния подход на Общността за намаляване на емисиите на CO₂ от лекотоварните превозни средства (ОВ, L 140, 5.6.2009 г., стр. 1);

к) Регламент (ЕО) № 1005/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. относно вещества, които нарушават озоновия слой (ОВ, L 286, 31.10.2009 г., стр. 1);

л) Директива 2009/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 г. относно Етап II на улавянето на бензиновите пари при зареждането на моторни превозни средства на бензиностанции (ОВ, L 285, 31.10.2009 г., стр. 36);

м) Регламент (ЕС) № 510/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2011 г. за определяне на стандарти за емисиите от нови леки търговски превозни средства като част от цялостния подход на Съюза за намаляване на емисиите на CO₂ от лекотоварните превозни средства (ОВ, L 145, 31.5.2011 г., стр. 1);

н) Директива 2014/94/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2014 г. за разгръщането на инфраструктура за алтернативни горива (ОВ, L 307, 28.10.2014 г., стр. 1);

о) Регламент (ЕС) 2015/757 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2015 г. относно мониторинга, докладването и проверката на емисиите на въглероден диоксид от морския транспорт и за изменение на Директива 2009/16/ЕО (ОВ, L 123, 19.5.2015 г., стр. 55);

п) Директива (ЕС) 2015/2193 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2015 г. за ограничаване на емисиите във въздуха на определени замърсители, изпускани от средни горивни инсталации (ОВ, L 313, 28.11.2015 г., стр. 1).

5. Правила относно опазване и управление на водите и почвата, както е посочено във:

а) Директива 2007/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2007 г. относно оценката и управлението на риска от наводнения (ОВ, L 288, 6.11.2007 г., стр. 27);

б) Директива 2008/105/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. за определяне на стандарти за качество на околната среда в областта на политиката за водите, за изменение и последваща отмяна на директиви 82/176/ЕИО, 83/513/ЕИО, 84/156/ЕИО, 84/491/ЕИО и 86/280/ЕИО на Съвета и за изменение на Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ, L 348, 24.12.2008 г., стр. 84);

в) Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ, L 26, 28.1.2012 г., стр. 1).

6. Правила относно опазване на природата и биологичното разнообразие, както е посочено във:

а) Регламент (ЕО) № 1936/2001 на Съвета от 27 септември 2001 г. за определяне на мерки за контрол, приложими към риболовните дейности

спрямо някои запаси от далекомигриращи видове (ОВ, L 263, 3.10.2001 г., стр. 1);

б) Регламент (ЕО) № 812/2004 на Съвета от 26 април 2004 г. за определяне на мерки относно приуловите на представители на разред китообразни в риболовните полета и за изменение на Регламент (ЕО) № 88/98 (ОВ, L 150, 30.4.2004 г., стр. 12);

в) Регламент (ЕО) № 1007/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. относно търговията с тюленови продукти (ОВ, L 286, 31.10.2009 г., стр. 36);

г) Регламент (ЕО) № 734/2008 на Съвета от 15 юли 2008 г. относно опазването на уязвимите морски екосистеми в открито море от неблагоприятните въздействия при използване на дънни риболовни съоръжения (ОВ, L 201, 30.7.2008 г., стр. 8);

д) Директива 2009/147/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 ноември 2009 г. относно опазването на дивите птици (ОВ, L 20, 26.1.2010 г., стр. 7);

е) Регламент (ЕС) № 995/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. за определяне на задълженията на операторите, които пускат на пазара дървен материал и изделия от дървен материал (ОВ, L 295, 12.11.2010 г., стр. 23);

ж) Регламент (ЕС) № 1143/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2014 г. относно предотвратяването и управлението на въвеждането и разпространението на инвазивни чужди видове (ОВ, L 317, 4.11.2014 г., стр. 35).

7. Правила относно химикали, както е посочено в Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 г. относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ, L 396, 30.12.2006 г., стр. 1).

8. Правила относно биологични продукти, както е посочено в Регламент (ЕС) 2018/848 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2018 г. относно биологичното производство и етикетирането на биологични продукти и за отмяна на Регламент (ЕО) № 834/2007 на Съвета (ОВ, L 150, 14.6.2018 г., стр. 1).

Е. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „е“ – радиационна защита и ядрена безопасност

Правила относно ядрена безопасност, както е посочено във:

а) Директива 2009/71/Евратом на Съвета от 25 юни 2009 г. за установяване на общностна рамка за ядрената безопасност на ядрените инсталации (ОВ, L 172, 2.7.2009 г., стр. 18);

б) Директива 2013/51/Евратом на Съвета от 22 октомври 2013 г. за определяне на изисквания за защита на здравето на населението по отношение на радиоактивни вещества във водата, предназначена за консумация от човека (ОВ, L 296, 7.11.2013 г., стр. 12);

в) Директива 2013/59/Евратом на Съвета от 5 декември 2013 г. за определяне на основни норми на безопасност за защита срещу опасностите, произтичащи от излагане на йонизиращо лъчение и за отмяна на директиви 89/618/Евратом, 90/641/Евратом, 96/29/Евратом, 97/43/Евратом и 2003/122/Евратом (ОВ, L 13, 17.1.2014 г., стр. 1);

г) Директива 2011/70/Евратом на Съвета от 19 юли 2011 г. за създаване на рамка на Общността за отговорно и безопасно управление на отработено гориво и радиоактивни отпадъци (ОВ, L 199, 2.8.2011 г., стр. 48);

д) Директива 2006/117/Евратом на Съвета от 20 ноември 2006 г. относно надзор и контрол на превода на радиоактивни отпадъци и отработено гориво (ОВ, L 337, 5.12.2006 г., стр. 21);

е) Регламент (Евратом) 2016/52 на Съвета от 15 януари 2016 г. за установяване на максимално допустимите нива на радиоактивно замърсяване на храните и фуражите след ядрена авария или друг случай на радиационна аварийна обстановка и за отмяна на Регламент (Евратом) № 3954/87 и регламенти (Евратом) № 944/89 и (Евратом) № 770/90 на Комисията (ОВ, L 13, 20.1.2016 г., стр. 2);

ж) Регламент (Евратом) № 1493/93 на Съвета от 8 юни 1993 г. относно доставките на радиоактивни вещества между държавите членки (ОВ, L 148, 19.6.1993 г., стр. 1).

Ж. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „ж“ – безопасност на храните и фуражите, здраве на животните и хуманно отношение към тях:

1. Правото на Съюза в областта на храните и фуражите, уредено от общите принципи и изисквания, определени в Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 г. за установяване на общите принципи и изисквания към законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните (ОВ, L 31, 1.2.2002 г., стр. 1).

2. Здраве на животните, уредено със:

а) Регламент (ЕС) 2016/429 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. за разните болести по животните и за изменение и отмяна на определени актове в областта на здравеопазването на животните (Законодателство за здравеопазването на животните) (ОВ, L 84, 31.3.2016 г., стр. 1);

б) Регламент (ЕО) № 1069/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 г. за установяване на здравни правила относно странични животински продукти и производни продукти, непредназначени за кон-

сумация от човека, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1774/2002 (Регламент за страничните животински продукти) (ОВ, L 300, 14.11.2009 г., стр. 1).

3. Регламент (ЕС) 2017/625 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2017 г. относно официалния контрол и другите официални дейности, извършвани с цел да се гарантира прилагането на законодателството в областта на храните и фуражите, правилата относно здравеопазването на животните и хуманното отношение към тях, здравето на растенията и продуктите за растителна защита, за изменение на регламенти (ЕО) № 999/2001, (ЕО) № 396/2005, (ЕО) № 1069/2009, (ЕО) № 1107/2009, (ЕС) № 1151/2012, (ЕС) № 652/2014, (ЕС) 2016/429 и (ЕС) 2016/2031 на Европейския парламент и на Съвета, регламенти (ЕО) № 1/2005 и (ЕО) № 1099/2009 на Съвета и директиви 98/58/ЕО, 1999/74/ЕО, 2007/43/ЕО, 2008/119/ЕО и 2008/120/ЕО на Съвета, и за отмяна на регламенти (ЕО) № 854/2004 и (ЕО) № 882/2004 на Европейския парламент и на Съвета, директиви 89/608/ЕИО, 89/662/ЕИО, 90/425/ЕИО, 91/496/ЕИО, 96/23/ЕО, 96/93/ЕО и 97/78/ЕО на Съвета и Решение 92/438/ЕИО на Съвета (Регламент относно официалния контрол) (ОВ, L 95, 7.4.2017 г., стр. 1).

4. Правила и стандарти относно защита на здравето и хуманното отношение към животните, както е посочено във:

а) Директива 98/58/ЕО на Съвета от 20 юли 1998 г. относно защитата на животни, отглеждани за селскостопански цели (ОВ, L 221, 8.8.1998 г., стр. 23);

б) Регламент (ЕО) № 1/2005 на Съвета от 22 декември 2004 г. относно защитата на животните по време на транспортиране и свързаните с това операции и за изменение на директиви 64/432/ЕИО и 93/119/ЕО и Регламент (ЕО) № 1255/97 (ОВ, L 3, 5.1.2005 г., стр. 1);

в) Регламент (ЕО) № 1099/2009 на Съвета от 24 септември 2009 г. относно защитата на животните по време на умишлено убиване (ОВ, L 303, 18.11.2009 г., стр. 1);

г) Директива 1999/22/ЕО от 29 март 1999 г. относно държането на диви животни в зоологически градини (ОВ, L 94, 9.4.1999 г., стр. 24);

д) Директива 2010/63/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 септември 2010 г. относно защитата на животните, използвани за научни цели (ОВ, L 276, 20.10.2010 г., стр. 33).

3. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „з“ – обществено здраве:

1. Мерки, установяващи високи стандарти на качество и безопасност на органи и вещества от човешки произход, уредени със:

а) Директива 2002/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 януари 2003 г. за определяне на стандартите за качество и безопасност при вземането, диагностиката, преработката, съхранението и разпределени-

ето на човешка кръв и кръвни съставки и за изменение на Директива 2001/83/ЕО (ОВ, L 33, 8.2.2003 г., стр. 30);

б) Директива 2004/23/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 г. относно установяването на стандарти за качество и безопасност при даряването, доставянето, контрола, преработването, съхраняването, съхранението и разпределянето на човешки тъкани и клетки (ОВ, L 102, 7.4.2004 г., стр. 48);

в) Директива 2010/53/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 7 юли 2010 г. относно стандартите за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация (ОВ, L 207, 6.8.2010 г., стр. 14).

2. Мерките, установяващи високи стандарти на качество и безопасност на лекарствени продукти и изделия за медицинска употреба, уредени със:

а) Регламент (ЕО) № 141/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1999 г. за лекарствата сираци (ОВ, L 18, 22.1.2000 г., стр. 1);

б) Директива 2001/83/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 ноември 2001 г. за утвърждаване на кодекс на Общността относно лекарствени продукти за хуманна употреба (ОВ, L 311, 28.11.2001 г., стр. 67);

в) Регламент (ЕС) 2019/6 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. относно ветеринарните лекарствени продукти и за отмяна на Директива 2001/82/ЕО (ОВ, L 4, 7.1.2019 г., стр. 43);

г) Регламент (ЕО) № 726/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 г. за установяване на процедури на Общността за разрешаване и контрол на лекарствени продукти за хуманна и ветеринарна употреба и създаване на Европейската агенция по лекарствата (ОВ, L 136, 30.4.2004 г., стр. 1);

д) Регламент (ЕО) № 1901/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 г. относно лекарствените продукти за педиатрична употреба и за изменение на Регламент (ЕИО) № 1768/92, Директива 2001/20/ЕО, Директива 2001/83/ЕО и Регламент (ЕО) № 726/2004 (ОВ, L 378, 27.12.2006 г., стр. 1);

е) Регламент (ЕО) № 1394/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 г. относно лекарствените продукти за модерна терапия и за изменение на Директива 2001/83/ЕО и на Регламент (ЕО) № 726/2004 (ОВ, L 324, 10.12.2007 г., стр. 121);

ж) Регламент (ЕС) № 536/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно клиничните изпитвания на лекарствени продукти за хуманна употреба и за отмяна на Директива 2001/20/ЕО (ОВ, L 158, 27.5.2014 г., стр. 1).

3. Правата на пациентите, уредени с Директива 2011/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2011 г. за упражняване

на правата на пациентите при трансгранично здравно обслужване (ОВ, L 88, 4.4.2011 г., стр. 45).

4. Производството, представянето и продажбата на тютюневи и свързани с тях изделия, уредени с Директива 2014/40/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 г. за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно производството, представянето и продажбата на тютюневи и свързани с тях изделия и за отмяна на Директива 2001/37/ЕО (ОВ, L 127, 29.4.2014 г., стр. 1).

И. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „и“ – защита на потребителите:

Правата на потребителите и защитата на потребителите, уредени със:

а) Директива 98/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 г. относно защитата на потребителите при обозначаването на цените на стоките, предлагани на потребителите (ОВ, L 80, 18.3.1998 г., стр. 27);

б) Директива (ЕС) 2019/770 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за някои аспекти на договорите за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги (ОВ, L 136, 22.5.2019 г., стр. 1);

в) Директива (ЕС) 2019/771 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за някои аспекти на договорите за продажба на стоки, за изменение на Регламент (ЕС) 2017/2394 и на Директива 2009/22/ЕО и за отмяна на Директива 1999/44/ЕО (ОВ, L 136, 22.5.2019 г., стр. 28);

г) Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 г. относно някои аспекти на продажбата на потребителски стоки и свързаните с тях гаранции (ОВ, L 171, 7.7.1999 г., стр. 12);

д) Директива 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г. относно дистанционна търговия на потребителски финансови услуги и за изменение на Директива 90/619/ЕИО на Съвета и на директиви 97/7/ЕО и 98/27/ЕО (ОВ, L 271, 9.10.2002 г., стр. 16);

е) Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и за изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета (Директива за нелоялни търговски практики) (ОВ, L 149, 11.6.2005 г., стр. 22);

ж) Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (ОВ, L 133, 22.5.2008 г., стр. 66);

з) Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ, L 304, 22.11.2011 г., стр. 64);

и) Директива 2014/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно съпоставимостта на таксите по платежните сметки, прехвърлянето на платежни сметки и достъпа до платежни сметки за основни операции (ОВ, L 257, 28.8.2014 г., стр. 214).

К. Член 3, ал. 1, т. 1, буква „к“ – защита на неприкосновеността на личния живот и личните данни и сигурност на мрежите и информационните системи:

а) Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 г. относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ, L 201, 31.7.2002 г., стр. 37);

б) Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119, 4.5.2016 г., стр. 1);

в) Директива (ЕС) 2016/1148 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 г. относно мерки за високо общо ниво на сигурност на мрежите и информационните системи в Съюза (ОВ, L 194, 19.7.2016 г., стр. 1).

Част II

Член 3, ал. 3 се отнася до актове на Европейския съюз в областта на:

А. Финансови услуги, продукти и пазари и предотвратяване на изпирането на пари и финансирането на тероризма:

1. Финансови услуги:

а) Директива 2009/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно предприятията за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа (ПКИПЦК) (ОВ, L 302, 17.11.2009 г., стр. 32);

б) Директива (ЕС) 2016/2341 на Европейския парламент и на Съвета от 14 декември 2016 г. относно дейностите и надзора на институциите за професионално пенсионно осигуряване (ИППО) (ОВ, L 354, 23.12.2016 г., стр. 37);

в) Директива 2006/43/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 май 2006 г. относно задължителния одит на годишните сче-

товодни отчети и консолидираните счетоводни отчети, за изменение на директиви 78/660/ЕИО и 83/349/ЕИО на Съвета и за отмяна на Директива 84/253/ЕИО на Съвета (ОВ, L 157, 9.6.2006 г., стр. 87);

г) Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията (ОВ, L 173, 12.6.2014 г., стр. 1);

д) Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ, L 176, 27.6.2013 г., стр. 338);

е) Директива 2014/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. относно пазарите на финансови инструменти и за изменение на Директива 2002/92/ЕО и на Директива 2011/61/ЕС (ОВ, L 173, 12.6.2014 г., стр. 349);

ж) Регламент (ЕС) № 909/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. за подобряване на сетълмента на ценни книжа в Европейския съюз и за централните депозитари на ценни книжа, както и за изменение на директиви 98/26/ЕО и 2014/65/ЕС и Регламент (ЕС) № 236/2012 (ОВ, L 257, 28.8.2014 г., стр. 1);

з) Регламент (ЕС) № 1286/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 26 ноември 2014 г. относно основните информационни документи за пакети с инвестиционни продукти на дребно и основаващи се на застраховане инвестиционни продукти (ПИПДОЗИП) (ОВ, L 352, 9.12.2014 г., стр. 1);

и) Регламент (ЕС) 2015/2365 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2015 г. относно прозрачността при сделките за финансиране с ценни книжа и при повторното използване и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ, L 337, 23.12.2015 г., стр. 1);

к) Директива (ЕС) 2016/97 на Европейския парламент и на Съвета от 20 януари 2016 г. относно разпространението на застрахователни продукти (ОВ, L 26, 2.2.2016 г., стр. 19);

л) Регламент (ЕС) 2017/1129 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 г. относно проспекта, който трябва да се публикува при публично предлагане или допускане на ценни книжа до търговия на регулиран пазар и за отмяна на Директива 2003/71/ЕО (ОВ, L 168, 30.6.2017 г., стр. 12).

2. Предотвратяване на изпирането на пари и финансирането на тероризма:

а) Директива (ЕС) 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 г. за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма, за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и на Директива 2006/70/ЕО на Комисията (ОВ, L 141, 5.6.2015 г., стр. 73);

б) Регламент (ЕС) 2015/847 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 г. относно информацията, придружаваща преводите на средства, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1781/2006 (ОВ, L 141, 5.6.2015 г., стр. 1).

Б. Безопасност на транспорта:

а) Регламент (ЕС) № 376/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 г. за докладване, анализ и последващи действия във връзка със събития в гражданското въздухоплаване, за изменение на Регламент (ЕС) № 996/2010 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 2003/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и на регламенти (ЕО) № 1321/2007 и (ЕО) № 1330/2007 на Комисията (ОВ, L 122, 24.4.2014 г., стр. 18);

б) Директива 2013/54/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 ноември 2013 г. относно определени отговорности на държавата на знамето за спазване и прилагане на Морската трудова конвенция от 2006 г. (ОВ, L 329, 10.12.2013 г., стр. 1);

в) Директива 2009/16/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. относно държавния пристанищен контрол (ОВ, L 131, 28.5.2009 г., стр. 57).

В. Опазване на околната среда:

Директива 2013/30/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 12 юни 2013 г. относно безопасността на свързаните с нефт и газ дейности в крайбрежни води и за изменение на Директива 2004/35/ЕО (ОВ, L 178, 28.6.2013 г., стр. 66).

597

УКАЗ № 25

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за изменение и допълнение на Закона за горите, приет от 48-ото Народно събрание на 27 януари 2023 г.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:

Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:

Крум Зарков

ЗАКОН

за изменение и допълнение на Закона за горите (обн., ДВ, бр. 19 от 2011 г.; изм., бр. 43 от 2011 г., бр. 38, 60, 82 и 102 от 2012 г., бр. 15, 27, 66 и 109 от 2013 г., бр. 28, 53, 61 и 98 от 2014 г., бр. 60, 79 и 100 от 2015 г., бр. 13, 15, 57, 61 и 95 от 2016 г., бр. 13, 58 и 103 от 2017 г., бр. 17, 77 и 83 от 2018 г., бр. 1 и 17 от 2019 г., бр. 21, 79 и 109 от 2020 г., бр. 21 от 2021 г. и бр. 102 от 2022 г.)

§ 1. В чл. 18, ал. 1 думите „и приемат“ се заменят с „приемат и изменят“.

§ 2. В чл. 101 се правят следните допълнения:

1. В ал. 1 накрая се добавя „или план-извлечение“.

2. В ал. 3 се създават т. 8 и 9:

„8. условията и редът за изготвяне, издаване и одобряване на план-извлеченията и предписанията;

9. условията и редът за провеждане на сечи в изключителни случаи.“

§ 3. В чл. 106 след думата „санитарни“ се добавя „и принудителни“, след думата „станция“ се добавя „както и на основание план-извлечение“ и изречение второ се изменя така: „С предписанията се определя и краен срок за провеждане на сечта.“

§ 4. В чл. 107 думите „предвидени за сеч“ се заличават.

§ 5. В чл. 108 се създава ал. 4:

„(4) Алинеи 1 – 3 не се прилагат при провеждане на сечи по чл. 101, ал. 3, т. 9.“

§ 6. Член 111 се изменя така:

„Чл. 111. (1) Ползването на дървесина от горските територии представлява добивът на дървесина и/или разпореждането с нея.

(2) Добивът на дървесина от горските територии се извършва от държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, учебно-опитните горски стопанства или от търговци, регистрирани в публичния регистър по чл. 241, ал. 1, с изключение на случаите, когато:

1. добивът се извършва самостоятелно от физически лица в собствените им гори;

2. добивът се извършва от физически лица, закупили стояща дървесина на корен за лична употреба от държавни или общински гори без право на продажба.

(3) Физическите лица, закупили дървесина по реда на ал. 2, т. 2, извършват добива самостоятелно, ако притежават удостоверение по чл. 230, ал. 3, или възлагат добива на общинските горски структури, държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, учебно-опитните горски стопанства или на физически лица, притежаващи удостоверение по чл. 230, ал. 3.

(4) Количеството дървесина, което може да се добива по реда на ал. 2, т. 2, се определя:

1. с решение на общинския съвет – за горските територии – общинска собственост;

2. от директора на съответното държавно предприятие по чл. 163 за всяко териториално

поделение по предложение на директорите на съответните държавни горски стопанства и държавни ловни стопанства – за горските територии – държавна собственост;

3. от директора на учебно-опитните горски стопанства – за горските територии, предоставени им за управление.

(5) Ежегодно в срок до 31 януари държавните предприятия по чл. 163, учебно-опитните горски стопанства и общинските горски структури публикуват на интернет страниците си информация за определените количества дървесина, които могат да се добиват по реда на ал. 2, т. 2 по обекти, подотдели и землища, съобразно одобрените годишни планове за ползване на дървесина.

(6) Право на закупуване на дървесина по ал. 2, т. 2 или от склад имат физически лица, представители на едно домакинство, с постоянен или настоящ адрес в съответното населено място, които са включени в списък, изготвен от кмета на населеното място. За изготвяне на списъка общинските администрации провеждат ежегодно информационна кампания в населените места.

(7) За включване в списъка по ал. 6 за текущата година физическите лица могат да подадат заявление до кмета на населеното място в периода от 1 февруари до 31 март.

(8) След изтичане на срока по ал. 7 списъкът по ал. 6 се обявява на видно място в сградата на съответната община, район, кметство или населено място, общинска горска структура, държавно горско стопанство, държавно ловно стопанство или учебно-опитно горско стопанство, публикува се на интернет страниците им и се предава на съответната общинска горска структура по чл. 181, ал. 1, т. 1.

(9) В срок до 15 април общинската горска структура по ал. 8 извършва проверка на списъка и при необходимост приема заявления за изменения и допълнения в него. След изтичане на срока ръководителят на общинската горска структура изпраща списъка до директора на съответното държавно горско стопанство, държавно ловно стопанство или учебно-опитно горско стопанство.

(10) В срок до 30 април съответното държавно горско стопанство, държавно ловно стопанство или учебно-опитно горско стопанство може да допълни списъка въз основа на заявления от лица, които отговарят на изискванията по ал. 6, но не са включени в изпратения от общинската горска структура списък по ал. 9. След изтичане на срока окончателният списък по населени места се публикува на интернет страницата на съответното държавно горско стопанство, държавно ловно стопанство или учебно-опитно горско стопанство и се изпраща на кмета на съответната община за изпълнение. Кметът на общината писмено уведомява директора на съответното държавно горско стопанство, държавно ловно стопанство или учебно-опитно

горско стопанство какъв обем от заявените по ал. 2, т. 2 количества дървесина ще бъде добит от горски територии – общинска собственост.

(11) До края на месец май общинските горски структури, държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства и учебно-опитните горски стопанства публикуват на своите интернет страници актуални цени за продажба на стояща дървесина на корен, както и данни за всички регистрирани към датата на публикуване обекти по чл. 20б, в които се извършва търговия с дърва за огрев на територията на съответната община.

(12) На лицата, вписани в списъка по ал. 6, се осигурява дървесина от горските територии, собственост на съответната община, а когато това е невъзможно – от горските територии – държавна собственост. Кметът на общината писмено уведомява директора на съответното държавно горско стопанство, държавно ловно стопанство или учебно-опитно горско стопанство при достигане на определените количества дървесина по ал. 10.

(13) Общините имат право да извършват свободна продажба на дървесина от горски територии – общинска собственост, след изпълнение на задължението им по ал. 12.

(14) Добив на дървесина по реда на ал. 2, т. 2 се извършва само в насаждения, в които е предвидено:

1. провеждане на отгледни сечи във високостъблени гори с възраст до 60 години;
2. санитарни и технически сечи;
3. провеждане на сечи в издънковите гори за превръщане в семенни и в нискостъблените гори;
4. принудителни сечи.

(15) Заявленията по ал. 7 се изпълняват по реда на тяхното постъпване, като с приоритет се осигурява дървесина на физическите лица с издадени решения по реда на Наредбата за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление (обн., ДВ, бр. 49 от 2008 г., изм., бр. 59 и 67 от 2008 г., бр. 72 от 2009 г., бр. 52 от 2010 г., бр. 45 от 2012 г., бр. 57 и 94 от 2013 г., бр. 53, 63 и 91 от 2014 г., бр. 48 и 56 от 2015 г., бр. 55 от 2016 г., бр. 57 от 2017 г., бр. 56 от 2018 г. и бр. 51 от 2019 г.), които имат право да закупуват дървесината от горските територии – общинска или държавна собственост. При установяване на превишение на заявените дърва за огрев над допустимите количества по ал. 4 се прилага коефициент на редукция спрямо всички заявители.

(16) Общото количество дървесина, което едно домакинство може да закупи по реда на ал. 2, т. 2 за една календарна година, е до 10 странствени куб. м.

(17) Общинските горски структури, държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства и учебно-опитните горски стопанства предоставят дървесината на лицата, включени в списъка по ал. 6, в срок до 1 ноември на текущата година.

(18) Ползването на дървесина от горите, които са собственост на повече от едно физическо и юридическо лице, може да се извършва само при писмено нотариално заверено съгласие на поне половината съсобственици на имота.

(19) Алията 18 не се прилага за ползването на дървесина от горски територии, които се стопанисват и управляват от горско сдружение по чл. 183.

(20) Общините, държавните предприятия по чл. 163 и учебно-опитните горски стопанства създават и поддържат на интернет страниците си публични електронни регистри на подадените заявления по ал. 7 по населени места, които съдържат актуална информация за етапа на изпълнението им. Регистрите се водят по начин, който гарантира сигурността на съдържащите се в тях данни. На контролните органи по този закон се осигурява достъп до регистрите за осъществяване на правомощията им.

§ 7. В чл. 179, ал. 2 се създава изречение второ: „Средствата могат да се разходват и за проектиране и изграждане на съоръжения за съхранение на храни за дивеча, когато проектирането и изграждането се извършват самостоятелно от държавното предприятие или от неговите териториални подразделения.“

§ 8. В чл. 20б, ал. 1, т. 3 след думата „обекта“ се добавя „включително на работещите горивни инсталации, използващи биомаса“.

§ 9. В чл. 241, ал. 1 след думата „стопанства“ се добавя „общинските предприятия по чл. 181, ал. 1, т. 1, буква „в“.

§ 10. В чл. 26б се правят следните изменения:
1. В ал. 1 думите „50 до 3000“ се заменят с „500 до 5000“.

2. В ал. 2 думите „100 до 5000“ се заменят с „2000 до 20 000“.

3. В ал. 3 думите „500 до 3000“ се заменят с „1000 до 10 000“.

§ 11. В чл. 26в думите „50 до 500“ се заменят с „200 до 2000“.

§ 12. В допълнителната разпоредба в § 1 се създават т. 56 и 57:

„56. „План-извлечение“ е документ, с който се определя насока за стопанисване, когато няма утвърден горскостопански план или с който се изменя насоката за стопанисване при провеждане на санитарна и/или принудителна сеч; за провеждане на сечи с изследователска и опитна цел; за изграждане на обекти по чл. 153, ал. 1, т. 2 – 7; за изграждане на обекти по чл. 153, ал. 1, т. 1, когато обектите се намират извън насаждението, предвидено за сеч; за планиране и провеждане на сечи, когато горскостопанският план или програмата е в процес на изработване.

57. „Исключителни случаи“ са случаи, при които е необходимо отсичане на немаркирани дървета с цел предотвратяване или потушаване на пожари, при възникване на природни бедствия и аварии, както и с цел премахване на дървета, създаващи опасност за функциониране на инфраструктурни обекти или за

предотвратяване на опасности, застрашаващи живота и здравето на хората, решението за което е взето от компетентните държавни и общински органи, определени в наредбата по чл. 101, ал. 3.“

Преходни и заключителни разпоредби

§ 13. В едномесечен срок от влизането в сила на този закон държавните предприятия по чл. 163, учебно-опитните горски стопанства и общинските горски структури публикуват на интернет страниците си информация за определените количества дървесина, които могат да се добиват по реда на чл. 111, ал. 2, т. 2 до края на отоплителния сезон 2022/2023 г. по обекти, подотдели и землища, съобразно одобрените годишни планове за ползване на дървесина.

§ 14. В едномесечен срок от влизането в сила на този закон министърът на земеделието издава заповед за преобразуване на териториално поделение Държавно горско стопанство „Тунджа“ в териториално поделение Държавно ловно стопанство „Тунджа“ и определя териториалния му обхват.

§ 15. В Закона за лова и опазване на дивеча (обн., ДВ, бр. 78 от 2000 г.; изм. и доп., бр. 26 от 2001 г., бр. 77 и 79 от 2002 г., бр. 88 от 2005 г., бр. 82 и 108 от 2006 г., бр. 64 от 2007 г., бр. 43, 67, 69 и 91 от 2008 г., бр. 6, 80 и 92 от 2009 г., бр. 73 и 89 от 2010 г., бр. 8, 19, 39 и 77 от 2011 г., бр. 38, 60, 77 и 102 от 2012 г., бр. 15 от 2013 г.; Решение № 4 на Конституционен съд от 2013 г. – бр. 62 от 2013 г.; изм., бр. 60 от 2015 г., бр. 14 от 2016 г., бр. 58 и 63 от 2017 г., бр. 17, 61 и 77 от 2018 г., бр. 37 и 74 от 2019 г. и бр. 45 и 102 от 2022 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 54:

а) създава се нова ал. 13:

„(13) По предложение на изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по горите министърът на земеделието може да ограничи временно, за срок до два месеца, добива на дървесина в отделни държавни горски територии с цел осигуряване спокойствието на дивеча в периоди на размножаване при условия и по ред, определени с правилника за прилагане на закона.“;

б) досегашната ал. 13 става ал. 14 и в нея думите „и 12“ се заменят с „12 и 13“.

2. В приложение № 2 към чл. 9, ал. 1 се създават т. 29 и 30:

„29. Кричим

30. Тунджа“.

§ 16. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“ с изключение на чл. 111, ал. 20, която влиза в сила от 1 януари 2024 г.

Законът е приет от 48-ото Народно събрание на 27 януари 2023 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:

Вежди Рашидов

УКАЗ № 26

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за изменение и допълнение на Закона за предучилищното и училищното образование, приет от 48-ото Народно събрание на 27 януари 2023 г.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:
Крум Зарков

ЗАКОН

за изменение и допълнение на Закона за предучилищното и училищното образование (обн., ДВ, бр. 79 от 2015 г.; изм., бр. 98 и 105 от 2016 г., бр. 58 и 99 от 2017 г., бр. 24, 92 и 108 от 2018 г., бр. 24, 42, 100 и 101 от 2019 г., бр. 17 и 82 от 2020 г., бр. 17, 34 и 102 от 2022 г.)

§ 1. В чл. 5, ал. 1, т. 2 накрая се добавя „и българското национално самосъзнание“.

§ 2. В чл. 164, ал. 1 след думата „ползване“ се поставя запетая и се добавя „от всички деца и от всички ученици от I до XII клас включително“, а думите „познавателни книжки, учебници и учебни комплекти“ се заменят с „познавателни книжки, както и учебници и учебни комплекти и електронно четими учебници за учебните предмети по чл. 154, т. 1 и 3 и за специалните предмети по чл. 154, т. 5“.

§ 3. В чл. 165, ал. 3, т. 3 думите „в системата на висшето образование“ се заменят с „във висшите училища“.

§ 4. В чл. 166 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1:

а) създава се нова т. 3:

„3. достъп до обучение във висшите училища;“

б) досегашната т. 3 става т. 4.

2. Алинея 4 се изменя така:

„(4) При условията и по реда на тази глава може да се валидират компетентности само на лица, които нямат придобито основно или средно образование, а при валидиране на компетентности по учебен предмет по чл. 134 – само на:

1. лица, придобили средно образование, ако учебният предмет не е включен в дипломата им за средно образование;

2. зрелостници, които не са изучавали учебния предмет в избираемите учебни часове като профилиращ учебен предмет във втория гимназиален етап на средно образование или са изучавали учебния предмет Чужд език като профилиращ на по-ниско ниво от Общата европейска езикова рамка.“

3. Алинея 5 се отменя.

§ 5. В чл. 167 се правят следните изменения:

1. В ал. 1, т. 2 думите „чл. 135, ал. 1“ се заменят с „чл. 134“.

2. Алинея 3 се изменя така:

„(3) Валидирането по учебен предмет по ал. 1, т. 2 се извършва по реда на допълнителните държавни зрелостни изпити, като лицето избира дали да положи изпита върху учебното съдържание, което в училищното образование се изучава за придобиване на общообразователната подготовка в класовете от средната степен на образование, а за български език и литература – от втория гимназиален етап, или върху учебното съдържание от задължителните модули на профилиращия предмет, предвидено за изучаване в избираемите часове във втория гимназиален етап на средно образование.“

§ 6. В чл. 168, ал. 1 т. 2 се изменя така:

„2. удостоверение за валидиране на компетентности по учебен предмет по реда на допълнителните държавни зрелостни изпити, което при кандидатстване във висше училище дава право за включване на оценката в балообразуването или за прием при условията на чл. 68, ал. 4 от Закона за висшето образование;“.

§ 7. В чл. 196 се създава ал. 6:

„(6) Областната стратегия по ал. 1 се публикува на интернет страницата на съответната областна администрация.“

§ 8. В чл. 197 се създава ал. 4:

„(4) Общинската стратегия по ал. 1 и годишният план по ал. 3 се публикуват на интернет страницата на съответната общинска администрация.“

§ 9. В чл. 263 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1:

а) в т. 1 думите „ 4 години“ се заменят с „5 години“;

б) точки 7, 8 и 9 се отменят.

2. В ал. 3 думите „и т. 7 – 9“ се заличават.

3. Създават се ал. 4, 5 и 6:

„(4) Стратегията за развитие на детската градина или училището се разработва за изпълнение на стратегически цели и специфични за институцията цели най-малко по следните насоки:

1. качество на образованието и мерки за неговото повишаване;

2. патриотично възпитание, формиране на национално самосъзнание и общочовешки ценности на децата и учениците;

3. осигуряване на условия за физическа активност и участие в спортни дейности;

4. гражданско, здравно, екологично и интеркултурно образование;

5. механизъм за съвместна работа с институциите по обхващане и включване в системата на предучилищното и училищното образование на деца и ученици в задължителна предучилищна и училищна възраст;

6. предоставяне на равни възможности за обучение и/или възпитание;

7. приобщаване на деца и ученици;

8. противодействие на тормоза и насилието;

9. превенция на риск от ранно отпадане от системата на предучилищното и училищното образование.

(5) Стратегията за развитие на центъра за подкрепа за личностно развитие се разработва по стратегически цели и специфични за институцията цели, обхващащи най-малко насоките по ал. 4, т. 1, 4, 6, 7 и 8.

(6) Задачите за постигане на целите по ал. 4 се планират в стратегията по години, като резултатите се отчитат в края на всяка учебна година.“

§ 10. В чл. 269, ал. 1, т. 2 думите „програмите по чл. 263, ал. 1, т. 8 и 9“ се заменят със „стратегията за развитие на детската градина или училището, в частта ѝ по чл. 263, ал. 4, т. 6 и 9“.

§ 11. В § 1 от допълнителните разпоредби се създава т. 9а:

„9а. „Електронно четими учебници“ са електронни продукти, чието съдържание е напълно идентично със съдържанието на одобрените учебници, създадени като печатно издание.“

Заключителна разпоредба

§ 12. Параграф 2 влиза в сила от учебната 2024 – 2025 г.

Законът е приет от 48-ото Народно събрание на 27 януари 2023 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:

Вежди Рашидов

581

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКАТА

УКАЗ № 27

На основание чл. 99, ал. 5 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Назначавам служебно правителство от 3 февруари 2023 г., както следва:

Гълъб Спасов Донев за служебен министър-председател на Република България;

Атанас Ангелов Пеканов за служебен заместник министър-председател по управление на европейските средства;

Лазар Манолов Лазаров за служебен заместник министър-председател по социалните политики и служебен министър на труда и социалната политика;

Христо Владимиров Алексиев за служебен заместник министър-председател по икономическите политики и служебен министър на транспорта и съобщенията;

Иван Петев Демерджиев за служебен заместник министър-председател по обществения ред и сигурност и служебен министър на вътрешните работи;

Росица Атанасова Велкова-Желева за служебен министър на финансите;

Димитър Желязков Стоянов за служебен министър на отбраната;

Асен Георгиев Меджидиев за служебен министър на здравеопазването;

Иван Димитров Шишков за служебен министър на регионалното развитие и благоустройството;

Сашо Георгиев Пенев за служебен министър на образованието и науката;

Николай Милков Милков за служебен министър на външните работи;

Крум Костадинов Зарков за служебен министър на правосъдието;

Найден Владиславов Тодоров за служебен министър на културата;

Росица Атанасова Карамфилова-Благова за служебен министър на околната среда и водите;

Явор Илиев Гечев за служебен министър на земеделието;

Никола Руменов Стоянов за служебен министър на икономиката и индустрията;

Росен Иванов Христов за служебен министър на енергетиката;

Александър Георгиев Пулев за служебен министър на иновациите и растежа;

Илин Павлинов Димитров за служебен министър на туризма;

Весела Николаева Лечева за служебен министър на младежта и спорта;

Георги Георгиев Тодоров за служебен министър на електронното управление.

Правомощията на служебното правителство, назначено с Указ № 212 от 1 август 2022 г., са прекратени.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:

Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:

Крум Зарков

665

УКАЗ № 28

На основание чл. 99, ал. 5 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

1. Разпускам Четиридесет и осмото Народно събрание на 3 февруари 2023 г.

2. Насрочвам избори за Народно събрание на 2 април 2023 г.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:

Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:

Крум Зарков

666

УКАЗ № 29

На основание чл. 102, ал. 1 от Конституцията на Република България във връзка с чл. 249 от Изборния кодекс и § 56 от заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Изборния кодекс (ДВ, бр. 104 от 2022 г.)

ПОСТАНОВЯВАМ:

Определям номерацията, наименованията и границите на изборните райони за произвеждане на избори за народни представители на 2 април 2023 г., както следва:

1. Първи изборен район – Благоевградски, включващ общините: Благоевград, Банско, Белица, Гоце Делчев, Гърмен, Кресна, Петрич, Разлог, Сандански, Сатовча, Симитли, Струмяни, Хаджидимово и Якоруда.

2. Втори изборен район – Бургаски, включващ общините: Бургас, Айтос, Камено, Карнобат, Малко Търново, Несебър, Поморие, Приморско, Руен, Созопол, Средец, Сунгурларе и Царево.

3. Трети изборен район – Варненски, включващ общините: Варна, Аврен, Аксаково, Белослав, Бяла, Ветрино, Вълчи дол, Девня, Долни чифлик, Дългопол, Провадия и Суворово.

4. Четвърти изборен район – Великотърновски, включващ общините: Велико Търново, Горна Оряховица, Елена, Златарица, Ляковец, Павликени, Полски Тръмбеш, Свищов, Стражица и Сухиндол.

5. Пети изборен район – Видински, включващ общините: Видин, Белоградчик, Бойница, Брегово, Грамада, Димово, Кула, Макреш, Ново село, Ружинци и Чупрене.

6. Шести изборен район – Врачански, включващ общините: Враца, Борован, Бяла Слатина, Козлодуй, Криводол, Мездра, Мизия, Оряхово, Роман и Хайредин.

7. Седми изборен район – Габровски, включващ общините: Габрово, Дряново, Севлиево и Трявна.

8. Осми изборен район – Добричски, включващ общините: Добрич-град, Балчик, Генерал Тошево, Добричка, Каварна, Крушари, Тервел и Шабла.

9. Девети изборен район – Кърджалийски, включващ общините: Кърджали, Ардино, Джебел, Кирково, Крумовград, Момчилград и Черноочене.

10. Десети изборен район – Кюстендилски, включващ общините: Кюстендил, Бобов дол, Бобошево, Дупница, Кочериново, Невестино, Рила, Сапарева баня и Трекляно.

11. Единадесети изборен район – Ловешки, включващ общините: Ловеч, Априлци, Летница, Луковит, Тетевен, Троян, Угърчин и Ябланица.

12. Дванадесети изборен район – Монтана, включващ общините: Монтана, Берковица, Бойчиновци, Брусарци, Вълчедръм, Вършец, Георги Дамяново, Лом, Медковец, Чипровци и Якимово.

13. Тринадесети изборен район – Пазарджишки, включващ общините: Пазарджик, Батак, Белово, Брацигово, Велинград, Лесичово,

Панагюрище, Пещера, Ракитово, Септември, Стрелча и Сърница.

14. Четиринадесети изборен район – Пернишки, включващ общините: Перник, Брезник, Земен, Ковачевци, Радомир и Трън.

15. Петнадесети изборен район – Плевенски, включващ общините: Плевен, Белене, Гулянци, Долна Митрополия, Долни Дъбник, Искър, Кнежа, Левски, Никопол, Пордим и Червен бряг.

16. Шестнадесети изборен район – Пловдив, включващ община Пловдив.

17. Седемнадесети изборен район – Пловдивски, включващ общините: Асеновград, Брезово, Калояново, Карлово, Кричим, Куклен, Лъки, Марица, Перушица, Първомай, Раковски, Родопи, Садово, Сопот, Стамболийски, Съединение и Хисаря.

18. Осемнадесети изборен район – Разградски, включващ общините: Разград, Завет, Исперих, Кубрат, Лозница, Самуил и Цар Калоян.

19. Деветнадесети изборен район – Русенски, включващ общините: Русе, Борово, Бяла, Ветово, Две могили, Иваново, Сливо поле и Ценово.

20. Двадесети изборен район – Силистренски, включващ общините: Силистра, Алфатар, Главиница, Дулово, Кайнарджа, Ситово и Тутракан.

21. Двадесет и първи изборен район – Сливенски, включващ общините: Сливен, Котел, Нова Загора и Твърдица.

22. Двадесет и втори изборен район – Смолянски, включващ общините: Смолян, Баните, Борино, Девин, Доспат, Златоград, Мадан, Неделино, Рудозем и Чепеларе.

23. Двадесет и трети изборен район – София, включващ районите: „Витоша“, „Изгрев“, „Красно село“, „Лозенец“, „Младост“, „Панчарево“, „Студентски“ и „Триадица“.

24. Двадесет и четвърти изборен район – София, включващ районите: „Възраждане“, „Искър“, „Кремиковци“, „Оборище“, „Подуяне“, „Сердика“, „Слатина“ и „Средец“.

25. Двадесет и пети изборен район – София, включващ районите: „Банкя“, „Връбница“, „Илинден“, „Красна поляна“, „Люлин“, „Надежда“, „Нови Искър“ и „Овча купел“.

26. Двадесет и шести изборен район – Софийски, включващ общините: Антон, Божурище, Ботевград, Годеч, Горна Малина, Долна баня, Драгоман, Елин Пелин, Етрополе, Златица, Ихтиман, Копривщица, Костенец, Костинброд, Мирково, Пирдоп, Правец, Самоков, Своге, Сливница, Чавдар и Челопеч.

27. Двадесет и седми изборен район – Старозагорски, включващ общините: Стара Загора, Братя Даскалови, Гурково, Гълъбово, Казанлък, Мъглиж, Николаево, Опан, Павел баня, Раднево и Чирпан.

28. Двадесет и осми изборен район – Търговишки, включващ общините: Търговище, Антоново, Омуртаг, Опака и Попово.

29. Двадесет и девети изборен район – Хасковски, включващ общините: Хасково, Димит-

ровград, Ивайловград, Любимец, Маджарово, Минерални бани, Свиленград, Симеоновград, Стамболово, Тополовград и Харманли.

30. Тридесети изборен район – Шуменски, включващ общините: Шумен, Велики Преслав, Венец, Върбица, Каолиново, Каспичан, Никола Козлево, Нови пазар, Смядово и Хитрино.

31. Тридесет и първи изборен район – Ямболски, включващ общините: Ямбол, Болярово, Елхово, Стралджа и Тунджа.

Издаден в София на 31 януари 2023 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:
Крум Зарков

667

МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 15 ОТ 30 ЯНУАРИ 2023 Г.

за определяне на условията, реда и механизма за функциониране на Системата за управление на националните инвестиции (СУНИ)

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:

Г л а в а п ъ р в а
ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. С постановлението се уреждат:

1. условията, редът и механизмът за функциониране на Системата за управление на националните инвестиции, наричана по-нататък „СУНИ“;

2. изискванията към структурата и съдържанието на въвежданата информация;

3. условията и редът за извършване посредством СУНИ на действия в производства по схеми/процедури за предоставяне на безвъзмездни средства по програми, финансирани със средства от държавния бюджет, пред административните органи, определени с акт на Министерския съвет;

4. условията и изискванията към обмена на електронни документи и изявления между кандидатите и получателите на помощ/финансиране, от една страна, и административните органи по т. 2, от друга страна, свързани с предоставянето на финансова помощ;

5. начините за установяване на интегритета и авторството на подаваните по електронен път електронни изявления;

6. стандартът за отчитане на единното астрономическо време за настъпването на факти с правно значение при предоставяне на финансова помощ;

7. изискванията към реда за управление на профили за достъп до СУНИ;

8. условията и редът за използване на СУНИ.

Чл. 2. Административните органи по чл. 1, т. 3 прилагат СУНИ за управление на нацио-

налните инвестиции по схеми/процедури за предоставяне на безвъзмездни средства по програми, финансирани със средства от държавния бюджет.

Чл. 3. Постановлението се прилага при извършване в СУНИ на действия в следните производства:

1. утвърждаване от административен орган по чл. 1, т. 3 на насоки и/или друг вид документ, определящи условията за кандидатстване и условията за изпълнение на одобрените проекти;

2. предоставяне на безвъзмездни средства чрез проектно предложение;

3. отчитане изпълнението на проекта и регистриране на плащанията.

Г л а в а в т о р а

УСЛОВИЯ, РЕД И МЕХАНИЗЪМ ЗА ФУНКЦИОНИРАНЕ НА СУНИ

Чл. 4. (1) В СУНИ се въвежда информация за националните инвестиции по чл. 2 от административните органи по чл. 1, т. 3.

(2) В СУНИ се осъществяват администрирането, мониторингът, управлението на националните инвестиции по чл. 2 и се проследява ефектът от финансираните политики.

(3) В СУНИ в компютризирана форма се записват и съхраняват данни за всяка схема/процедура за предоставяне на безвъзмездни средства по програми, финансирани със средства от държавния бюджет, включително данни за отделните участници, необходими за мониторинг, оценка, финансово управление, проверка и одит.

(4) Административните органи по чл. 1, т. 3 не могат да изискват от кандидатите и получателите на помощ/финансиране да предоставят чрез СУНИ или по друг начин документи или копия на документи, информацията от които е въведена в СУНИ в структуриран вид.

(5) Извън случаите на действия по производствата, извършени в СУНИ, информацията по чл. 3 се въвежда в СУНИ в срок до 5 работни дни от възникването или получаването на данните във връзка с изпълнението на дейностите по управление, наблюдение, оценка и контрол на административните органи по чл. 1, т. 3.

Чл. 5. (1) Административните органи по чл. 1, т. 3, кандидатите и получателите на помощ/финансиране събират, систематизират и въвеждат в СУНИ информация съобразно отговорностите си относно дейностите по мониторинга, оценката, финансовото управление, проверката и одита, включително данните за отделните участници, когато е приложимо по съответната програма или проект.

(2) Административните органи по чл. 1, т. 3, кандидатите и получателите на помощ/финансиране носят отговорност за достоверността, актуалността и пълнотата на въведената информация съобразно своите компетенции.

(3) Дирекция „Централно координационно звено“ в администрацията на Министерския

съвет отговаря за цялостната поддръжка на СУНИ.

(4) Сигурността на информацията в СУНИ се осигурява от отговорните звена в рамките на администрацията на Министерския съвет съгласно утвърдени от директора на дирекция „Централно координационно звено“ в администрацията на Министерския съвет политика, процедури и правила за информационна сигурност на СУНИ, които се публикуват в СУНИ.

Чл. 6. (1) Управлението на потребителските профили в СУНИ се извършва от определени служители на дирекция „Централно координационно звено“ в администрацията на Министерския съвет, определени служители в административните органи по чл. 1, т. 3 или от оправомощени представители на получателите на помощ/финансиране.

(2) Управлението на потребителските профили се извършва съгласно утвърдена процедура от директора на дирекция „Централно координационно звено“.

(3) Техническата поддръжка на функционалностите на СУНИ, използвани за воденето на производствата, се осъществява от 9,00 ч. до 17,00 ч. в работни дни от Звеното за техническа помощ в дирекция „Централно координационно звено“ в администрацията на Министерския съвет.

Г л а в а т р е т а

ОБЩИ ИЗИСКВАНИЯ ЗА ПРОВЕЖДАНЕ НА ПРОИЗВОДСТВОТА

Чл. 7. (1) Административните органи по чл. 1, т. 3 са длъжни да събират, обработват и предоставят лични данни във и чрез СУНИ само доколкото са необходими за воденето на производствата чрез СУНИ.

(2) Събраните данни не могат да се използват за цели, различни от посочените в ал. 1, освен с изричното съгласие на лицето, за което се отнасят, или ако това е разрешено със закон.

Чл. 8. При използването на СУНИ всички потребители съобразяват своите действия с актуалната към момента на извършване на действието Политика за информационна сигурност на СУНИ.

Чл. 9. Идентифицирането на представителите на административните органи по чл. 1, т. 3, кандидатите и получателите на помощ/финансиране се осъществява чрез потребителско име и парола за достъп до СУНИ.

Чл. 10. Всички действия, извършени в СУНИ от служители на административните органи по чл. 1, т. 3 или други оправомощени от тях лица и засягащи правата и интересите на кандидатите и получателите на помощ/финансиране, се приемат за извършени от административните органи по чл. 1, т. 3.

Чл. 11. При установено непланирано прекъсване на наличността на СУНИ в предходния на или в деня, в който изтича срок в производство по чл. 3, срокът се удължава от съответния разпоредител с бюджет еднократно с един ден.

Чл. 12. В СУНИ се поддържа пълен запис на извършените от потребителите електронни изявления и изпратените документи в съответния модул на СУНИ. Записът се приема за достатъчно доказателство за авторството, вида и времето на всяко извършено изявление и изпратен документ.

Г л а в а ч е т в ъ р т а

ИЗИСКВАНИЯ ОТНОСНО ПРИЕМАНЕТО И ИЗПРАЩАНЕТО НА ЕЛЕКТРОННИ ДОКУМЕНТИ И ИЗЯВЛЕНИЯ

Чл. 13. (1) Електронният документ се счита за получен от съответния административен орган по чл. 1, т. 3, кандидат или получател на помощ/финансиране с постъпването му в СУНИ.

(2) Изпращането на електронни документи и изявление до кандидатите и получателите на помощ/финансиране за нуждите на воденето на производствата от административен орган по чл. 1, т. 3 се осъществява само чрез СУНИ.

(3) Кандидатите и получателите на помощ/финансиране приемат да получават всички съобщения от административните органи по чл. 1, т. 3, свързани с воденето на производствата по чл. 3, само в СУНИ.

(4) Съобщаването на електронни документи от административните органи по чл. 1, т. 3 на кандидатите и получателите на помощ/финансиране се осъществява посредством СУНИ.

(5) Съгласието на кандидатите и получателите на помощ/финансиране за приемане на електронни изявления и за приложимия ред за съобщаване по ал. 3 и 4 се приема за дадено с подаването на формуляра за кандидатстване посредством СУНИ.

Чл. 14. Самоличността на подаващия при подаване на документ и/или изявление по електронен път се удостоверява посредством съпоставяне на името на подаващия, посочен в документа, и името на автора, съдържащо се в удостоверението за квалифициран електронен подпис и/или асоциираните такива с потребителското име и парола за достъп до СУНИ.

Чл. 15. (1) Получателят на помощ/финансиране е длъжен да съобщи на съответния административен орган по чл. 1, т. 3 всички промени в заявените обстоятелства относно представителната власт със съгласието му за приемане на електронни изявления и адрес на електронна поща. Промяната има действие след писмено потвърждение от административния орган в СУНИ.

(2) Кандидатът може да променя адреса на електронна поща, чрез който е подадено проектното предложение, след подаване на заявление по образец съгласно утвърдена Процедура за управление на потребителските профили в СУНИ от директора на дирекция „Централно координационно звено“ в администрацията на Министерския съвет.

Г л а в а п е т а

КАНДИДАТСТВАНЕ ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА ФИНАНСОВА ПОМОЩ

Раздел I

Регистрация на кандидатите в СУНИ

Чл. 16. Кандидатстването за получаване на финансова помощ чрез СУНИ се извършва единствено на интернет адрес: <https://enims.egov.bg>. За подаване на проектно предложение е необходимо използването на квалифициран електронен подпис.

Чл. 17. (1) Всички текущо отворени за кандидатстване схеми/процедури за предоставяне на безвъзмездни средства по програми, финансирани със средства от държавния бюджет, публикуваните за тях насоки, въпроси и отговори и други документи за кандидатстване са видими и за нерегистрирани потребители в СУНИ.

(2) Създаване, преглед и редакция на електронни формуляри са възможни единствено във и чрез СУНИ. Регистриран потребител в СУНИ може:

1. да създаде и попълни електронен формуляр за кандидатстване;

2. да опише и приложи към формуляра всички допълнителни документи;

3. да зареди в СУНИ електронен формуляр за кандидатстване, изготвен от друг потребител;

4. да подаде проектното предложение.

Чл. 18. Достоверността и коректното въвеждане на цялата информация и всички данни относно съответното проектно предложение е отговорност на кандидата.

Раздел II

Подаване на проектно предложение посредством СУНИ

Чл. 19. (1) Електронен формуляр за кандидатстване може да бъде създаден само от регистриран потребител.

(2) Формулярът за кандидатстване е достъпен и видим в СУНИ чрез съответния профил, от който е създаден.

(3) След като формулярът е попълнен, прикачени са всички приложения към него и е подписан надлежно, за да се счита за подадено проектното предложение, следва да се премине към подаване на проектното предложение. Системата генерира файл с уникално наименование (проектното предложение).

Чл. 20. (1) В последната секция на формуляра се прикачват всички приложения към него, посочени в Насоките за кандидатстване по конкретната схема/процедура за предоставяне на безвъзмездни средства по програми, финансирани със средства от държавния бюджет.

(2) Пълното и точно съответствие на снетите електронни образи от документите се удостоверява чрез подписването с КЕП на формуляра в СУНИ.

Чл. 21. (1) Подавайки електронно проектно предложение, кандидатът декларира и се съгласява комуникацията по време на оценка да става единствено в СУНИ.

(2) Съобщенията, получени на електронната поща, посочена от кандидата, не са част от кореспонденцията по повод на и във връзка с процеса по оценка. Кандидатът е задължен да проверява по своя инициатива профила в СУНИ, чрез който е подадено проектното предложение, за наличието на съобщения, отправени към него по повод и във връзка с процеса по предоставяне на финансова помощ.

Чл. 22. Регистрацията на документите, получавани или изпращани от административните органи по чл. 1, т. 3 във връзка с воденето на производствата по чл. 3, се извършва в официален документен регистър, представляващ база данни в СУНИ.

Раздел III

Оценка на проектно предложение в СУНИ

Чл. 23. На кандидата се изпраща уведомление посредством СУНИ за установените по време на оценка нередовности и се определя краен срок, в който може да се изпрати отговор.

Чл. 24. Моментът на получаване на отговора от комисията съвпада с момента на неговото изпращане от профила на кандидата.

Чл. 25. Техническата и финансовата оценка на проектите предложения се извършват чрез директно въвеждане на класирането и мотивите за него в СУНИ.

Г л а в а ш е с т а

ОТЧИТАНЕ НА НАПРАВЕНИТЕ РАЗХОДИ, ПОДЛЕЖАЩИ НА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ ОТ АДМИНИСТРАТИВНИТЕ ОРГАНИ ПО ЧЛ. 1, Т. 3

Чл. 26. (1) Всички действия в СУНИ, свързани с изпълнението, отчитането и изменението на проекта от страна на получателя на помощ/финансиране, се извършват в модул „Е-управление на проекти“ чрез профили, създадени от съответния административен орган по чл. 1, т. 3 въз основа на писмено заявление по образец – приложение към процедурата за управление на потребителските профили в СУНИ.

(2) Лицата, за които са създадени профили по реда на ал. 1, имат право да предоставят персонализирани кодове за достъп до данните по проекта на други лица, включително ограничения в правата за достъп съгласно функционалностите, реализирани в модул „Е-управление на проекти“.

(3) Всички действия, извършени през профила/профилите за достъп в СУНИ, създадени по реда на ал. 1 и 2, се считат за правно валидно волеизявление на получателя на помощ/финансиране.

Чл. 27. (1) Деактивирането на профилите, създадени по реда на чл. 26, ал. 1 и 2, представлява прекратяване на упълномощаването

за извършване на действия в СУНИ и има действие в бъдеще.

(2) Деактивирането на профили, създадени по реда на чл. 26, ал. 1, се извършва чрез подаване на заявление по образец до съответния административен орган по чл. 1, т. 3.

(3) Достъпът на лицата по чл. 26, ал. 2 се прекратява едностранно в СУНИ от лицата с профил, създаден по реда на чл. 26, ал. 1.

(4) В периода на изпълнение на проекта получателят на помощ/финансиране се задължава да разполага в СУНИ с минимум един профил, създаден по реда на чл. 26, ал. 1.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. (1) Определянето на сроковете по постановлението се извършва спрямо датата и часа, визуализирани в СУНИ.

(2) Системата за управление на националните инвестиции отчита астрономическото време по стандарт UTC (Coordinated Universal Time), базиран на Препоръка 460-4 „Standard Frequency and Time Signal Emissions – Стандартна честота и излъчване на времеви сигнал“ от 1986 г. на Международния съюз по телекомуникации (ITU – International Telecommunications Union).

(3) Астрономическото време за настъпването на факти с правно или техническо значение се отчита с точност до година, дата, час, минута и секунда, изписани в съответствие със стандарт „БДС ISO 8601:2006“.

(4) Времето се отчита по националната часова зона.

§ 2. В тримесечен срок от влизането в сила на постановлението директорът на дирекция „Централно координационно звено“ в администрацията на Министерския съвет издава писмени указания за техническата реализация на правилата в това постановление.

§ 3. Постановлението се приема на основание чл. 6, т. 2 от Закона за нормативните актове.

Министър-председател:
Гълъб Донеv

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

603

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 16 ОТ 30 ЯНУАРИ 2023 Г.

за изменение и допълнение на Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия, приет с Постановление № 85 на Министерския съвет от 2020 г. (обн., ДВ, бр. 40 от 2020 г.; изм., бр. 89 от 2021 г.)

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ ПОСТАНОВИ:

§ 1. В чл. 7 думите „в период от 3 до 5 години“ се заменят със „за период 3 или 5 години“.

§ 2. В чл. 16 се създава ал. 4:

„(4) Оценката на изпълнението на одобрените бизнес програми на публичните предприятия, извън тези по ал. 2 и 3, се извършва от органа, упражняващ правата на държавата в публичното предприятие по реда на чл. 17.“

§ 3. В чл. 17 думата „държавното“ се заличава, а в изречение второ думите „Агенцията за публичните предприятия и контрол“ се заменят с „Министерския съвет“.

§ 4. В чл. 18 думите „общото събрание на съдружниците/акционерите“ се заменят с „органа, упражняващ правата на държавата в публичното предприятие“ и след тях се поставя запетая.

§ 5. В чл. 20 думите „Компетентният орган“ се заменят с „Органът, упражняващ правата на държавата в публичното предприятие“ и след тях се поставя запетая.

§ 6. В чл. 25 се правят следните изменения и допълнения:

1. В т. 4 след думите „поемане на задължения за поръчителство“ се поставя запетая и се добавя „поемане на задължения като съдължник“.

2. В т. 6 накрая думите „сключване на договори за получаване на заеми или кредити“ се заличават.

§ 7. В чл. 26, ал. 2, т. 3 след думите „поемане на задължения за поръчителство“ се поставя запетая и се добавя „поемане на задължения като съдължник“.

§ 8. Член 27 се изменя така:

„Чл. 27. Съветът на директорите (при едностепенна система) или надзорният и управителният съвет (при двустепенна система) и управителят (управителите) решават всички други въпроси, които не са предоставени в изключителна компетентност на органа, упражняващ правата на държавата като единичен собственик на капитала или на общото събрание на акционерите/съдружниците.“

§ 9. Член 29 се изменя така:

„Чл. 29. (1) Продажбата на недвижими имоти, както и на движими вещи и активи, функционално свързани с тях, собственост на публичните предприятия, се извършва чрез електронен търг на електронната платформа за продажба на имоти по реда на Наредбата за електронната платформа за продажба на имоти – частна държавна собственост, и на имоти – собственост на търговски дружества с повече от 50 на сто държавно участие в капитала или на търговски дружества, чиито дялове или акции са собственост на търговско дружество с повече от 50 на сто държавно участие в капитала (ДВ, бр. 77 от 2019 г.), с изключение на имоти – собственост на предприятия в производство по ликвидация, чиято продажба се извършва по реда на ал. 2.

(2) Продажбата на дълготрайни материални активи – движими вещи, и дълготрайни нематериални активи, както и сключването на договори за наем на дълготрайни материални активи се извършва чрез провеждане на търг или на конкурс при спазване на Правилата за

провеждане на търг и конкурс и за сключване на договори за продажба и наем с работници и служители съгласно приложение № 1.

(3) Началната цена при търга и конкурса се определя от независим оценител, назначен от предприятието.

(4) Търгът или конкурсът се открива след изпълнение на особените изисквания на правилника, на устава, на дружествения договор или на учредителния акт.

(5) Сключването на договори за застраховане на имуществото на публичните предприятия, с изключение на тези по чл. 5, ал. 4, т. 1 и 2 от Закона за обществените поръчки, които извършват една или няколко секторни дейности по смисъла на чл. 123 от същия закон, се извършва въз основа на публично обявените условия на предприятието.“

§ 10. В чл. 30, ал. 1, т. 8 думата „краткотрайно“ се заменя с „краткосрочно“.

§ 11. В чл. 37 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Конкурсна процедура за избор на независими членове на органите за управление и контрол в публичните предприятия, които са категоризирани като „големи“, се провежда от комисия за номиниране по реда на раздел III на глава пета.“

2. Създава се нова ал. 3:

„(3) Конкурсна процедура за избор на независими членове на органите за управление и контрол в публичните предприятия, които не са категоризирани като „големи“, се провежда от съответния орган, упражняващ правата на държавата, по ред, определен от него или по реда на раздел III на глава пета.“

3. Досегашните ал. 3 и 4 стават съответно ал. 4 и 5.

4. Досегашната ал. 5 става ал. 6 и се изменя така:

„(6) Информация за проведените конкурсни процедури по ал. 1 – 4, както и при временно назначаване на членове на органите на управление и контрол се предоставя на Агенцията за публичните предприятия и контрол от органа, упражняващ правата на държавата в публичното предприятие, в срок 5 работни дни от сключването на договорите за управление и контрол. Агенцията за публичните предприятия и контрол извършва мониторинг на конкурсните процедури по ал. 1 – 4, като обобщава информацията и я включва в съответния обобщен годишен доклад.“

5. Създава се ал. 7:

„(7) Информацията по ал. 6 съдържа данни за резултата от процедурата, името и длъжността на назначения кандидат, началната и крайната дата на съответната процедура, датата на сключения договор за възлагане на управлението и срока на договора.“

§ 12. В чл. 39 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създава се ал. 2:

„(2) Независимите експерти получават възнаграждение за своята работа, което се определя в зависимост от участието им в заседанията на комисията за номиниране. Редът за определяне и плащане на възнаграждение на независимите експерти се определя в правила, приети от Агенцията за публичните предприятия и контрол.“

§ 13. В чл. 40 са правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 2:

„(2) За обстоятелствата по ал. 1 съответните лица подписват декларация преди назначаването им за членове на комисията за номиниране.“

2. Досегашните ал. 2, 3 и 4 стават съответно ал. 3, 4 и 5.

§ 14. В чл. 46 думата „седемдневен“ се заменя с „десетдневен“.

§ 15. В чл. 47, ал. 1 след думите „чл. 20, ал. 1, т. 1 – 8 и 13“ се добавя „и чл. 23, ал. 2“.

§ 16. В чл. 48, ал. 1 думите „в определен ден и час“ се заличават.

§ 17. В чл. 50 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създава се ал. 2:

„(2) За взетите решения по ал. 1 и по чл. 48, ал. 4, изречение второ органът, упражняващ правата на държавата в публичното предприятие, уведомява Агенцията за публичните предприятия и контрол, като посочва мотивите за тези решения.“

§ 18. В чл. 53 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1 и в нея накрая се добавя „и се прекратяват предсрочно при наличие на някое от условията на чл. 24 от Закона за публичните предприятия“.

2. Създава се ал. 2:

„(2) В случаите на предсрочно прекратяване на договор на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за публичните предприятия:

1. системно неизпълнение на служебните задължения е налице при наличие на едно от следните обстоятелства:

а) неявяване на заседанията или отказ от участие в работата на съответния орган на управление и контрол повече от три пъти в рамките на период от не повече от три месеца, или

б) неизпълнение на задълженията на член на съответния орган, съответно на изпълнителен директор или председател на съвета, повече от три пъти в рамките на период от не повече от три месеца;

2. тежко нарушение на служебните задължения е налице при всяко едно от следните обстоятелства:

а) извършване на действия, които уронват престижа и доброто име на публичното предприятие или на органа, упражняващ правата на държавата, или

б) злоупотреба с доверието на акционерите или съдружниците, включително разпростра-

няване на поверителни сведения за дейността на публичното предприятие или на органа, упражняващ правата на държавата, или информация или документи, които представляват търговска или друга защитена със закон тайна, или

в) осъществяване лично или чрез свързани лица на конкурентна дейност на публичното предприятие.“

3. Създава се ал. 3:

„(3) Органът, упражняващ правата на държавата, е длъжен преди предсрочното прекратяване на договора на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за публичните предприятия да поиска от лицето писмени обяснения и да оцени посочените в обясненията доказателства. Обясненията и доказателствата към тях се предоставят на органа, упражняващ правата на собственик, в 14-дневен срок от писменото им поискване.“

4. Създава се ал. 4:

„(4) Предсрочно прекратяване на договор по ал. 1 на основание чл. 24, ал. 2 от Закона за публичните предприятия не се прилага преди предоставяне на оценка по чл. 16, ал. 4 или по чл. 18, според която нивото на изпълнение на бизнес програмата е незадоволително, съгласно чл. 17. В този случай се прекратяват договорите на всички членове на колективния орган за управление и контрол на публичното предприятие.“

5. Създава се ал. 5:

„(5) В случай на предсрочно прекратяване на договор за управление и контрол на член на орган за управление и контрол на публично предприятие органът, упражняващ правата на държавата в предприятието, може временно, до провеждането на конкурс, но за срок не по-дълъг от 6 месеца, да назначи нов член на този орган и без предхождаща избора процедура, който отговаря на изискванията на чл. 20, ал. 1 и 2 и чл. 23, ал. 1 и 2 от Закона за публичните предприятия.“

§ 19. Чл. 54, ал. 3 след думите „се връща“ се добавя „в шестмесечен срок“.

§ 20. В чл. 56, ал. 12 изречение второ се заличава.

Преходни и заключителни разпоредби

§ 21. Действащите временни договори за управление и контрол, сключени без провеждането на конкурсна процедура, се считат за сключени за срок не по-дълъг от 6 месеца от влизането в сила на постановлението.

§ 22. Първите оценки на изпълнението на одобрените бизнес програми съгласно методиката по чл. 17 се извършват от Агенцията за публичните предприятия и контрол през 2023 г.

§ 23. Постановлението влиза в сила на 1 март 2023 г.

Министър-председател:

Гьльб Донеv

Главен секретар на Министерския съвет:

Красимир Божанов

Придобити познания по опасни товари	Възложени задачи/функции																							
	1. Класифициране на опасни товари			2. Подготовка на пратка с опасни товари					3. Обработка/приемане на карго				4. Подготовка за затоварване на карго			5. Приемане на багаж – пътници/екипаж		6. Транспортиране на карго/багаж			7. Събиране на информация за безопасността			
	1.1	1.2	1.3	2.1	2.2	2.3	2.4	2.5	3.1	3.2	3.3	3.4	4.1	4.2	4.3	5.1	5.2	6.1	6.2	6.3	7.1	7.2	7.3	7.4
Опаковане на инфекциозни субстанции Категория А																								
Изисквания за изработка, тестване и одобрение на опаковки за радиоактивен материал и неговото одобрение																								
Процедури по приемане																								
Съхранение и натоварване																								
Проверка и обеззаразяване																								
Предоставяне на информация																								
Изисквания към пътници и екипаж																								
Разпознаване на недекларирани опасни товари																								
Хеликоптерни операции																								

Възложени задачи/функции

1. Класифициране на опасни товари
 1.1. Класифициране на веществото или артикула спрямо критериите за класифициране
 1.2. Определяне на описанието на опасните товари
 1.3. Преглед на специалните разпоредби
 2. Подготовка на пратка с опасни товари
 2.1. Преценяване на възможностите за опаковане, вкл. ограничения на количеството
 2.2. Прилагане на изискванията за опаковане
 2.3. Прилагане на маркировки и етикети
 2.4. Преценяване на използването на външна опаковка
 2.5. Подготовка на документи
 3. Обработка/приемане на карго
 3.1. Преглед на документите
 3.2. Преглед на опаковката/ите
 3.3. Завършване на процедурите по прием
 3.4. Обработка/приемане на карго, различно от опасни товари

4. Подготовка за затоварване на карго
 4.1. Планиране на затоварването
 4.2. Подготовка на затоварването на ВС
 4.3. Изготвяне на NOTOC
 5. Приемане на багаж – пътници/екипаж
 5.1. Обработка на багажа
 5.2. Приемане на багажа
 6. Транспортиране на карго/багаж
 6.1. Затоварване на ВС
 6.2. Дейности с опасни товари преди и по време на полета
 6.3. Разтоварване на ВС
 7. Събиране на информация за безопасността
 7.1. Докладване на злополука с опасни товари
 7.2. Докладване на инцидент с опасни товари
 7.3. Докладване на недекларирани/погрешно декларирани опасни товари
 7.4. Докладване на събитие с опасни товари.“

Министър:
Христо Алексиев

583

Адрес на редакцията: 1169 София, пл. Княз Александър I № 1, тел. 02 939-35-17
 e-mail: DVest@parliament.bg, rumen@parliament.bg.

Електронна страница на „Държавен вестник“: <http://dv.parliament.bg>

IBAN номерът на банковата сметка на „Държавен вестник“ е:
 BG10BNBG96613100170401, BIC на БНБ – BNBGBGSD

Печат: „Алианс Принт“ – ЕООД, София 1592, ул. Илия Бешков № 3
 ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК

ISSN 0205 – 0900